

บทนำ

ว่ากันว่าแก๊งฟอลโค่ แก๊งมาเฟียใหญ่ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากอิตาลี และฝรั่งเศสเป็นศูนย์รวมตำนานของบุคคลระดับหัวกะทิในวงการสีเทา ทั้งสิ้น ตั้งแต่ ‘หมาป่าร้อยเขี้ยว’ ผู้เป็นหัวหน้าแก๊งซึ่งร้อยเล่ห์และฉลาดเป็นกรด ชื่อของเขาโด่งดังในวงการสีเทาหลายสิบปีแล้ว เรื่อยมาจนถึง ‘นางฟ้าไร้ใจ’ บุตรสาวคนโตของเขา ความใจเด็ดของเธอก็ทำให้ผู้คนเข็ดขยาดไปทั่วทุกหัวระแหงเช่นกัน และแน่นอนว่าจะลืมหิ้งหนึ่งตำนานไปไม่ได้...

‘พชพัชร’ บุตรชายคนโตของหมาป่าร้อยเขี้ยว พี่ชายใหญ่ของสามแฝด เจ้าของกระสุนสังเวยที่ทุกคนกลัวเกรงจนได้รับสมญานามว่า ‘บัลด์ดีบูลเล็ท’ เขากำลังจะขีดเขียนเรื่องราวซึ่งสั่นสะเทือนวงการสีเทาอีกครั้ง

‘เป้าหมาย’ ของภารกิจในคินนี้ คือหญิงสาวในชุดราตรีสีแดงเพลิง เปิดเผยเนื้อหนังมังสาซึ่งกำลังเยื้องย่างไปตามทางเดินปูด้วยพรมในคอนโดมิเนียมชั้นที่สามสิบ

ชายชุดดำสวมหมวกไหมพรมอำพรางใบหน้าซึ่งซ่อนอยู่บนคางคกฟ้าของ

อาคารติดกันสอดนิ้วเข้าโกร่งไถเป็นอย่างเตรียมพร้อม นัยน์ตาเข็มหรือมองร่างอรรชรของเป้าหมายผ่านกล้องไรเฟิลสโคป แน่ใจว่าระยะนี้ไม่มีทางพลาด แต่ยังไม่ทันได้เห็นนิ้วไถก็ชะงักกะทันหัน เมื่อได้ยินเสียงขึ้นนกดังกรีกทางด้านหลัง

“ซูมอยู่ตรงนี้เองสินะ น่าเสียดายที่ครั้งนี่แกชักกว่าพวกเรา เอละ วางปืนลง แล้วค่อยๆ ถอยออกมาจากตรงนั้น อย่าทำอะไรตลกตึงเด็ดขาด!”

คนถูกจับได้ผ่นลมหายใจ ยกมือขึ้นทียมศีรษะ ก่อนจะถอยออกมาจากจุดซุ่มยิงอย่างว่าง่าย แต่นั่นก็เป็นเพียงกลลวงให้ตายใจเท่านั้น เพราะเมื่อกลุ่มศัตรูทั้งสี่คนสั่งให้เขาหมุนตัวกลับมาซ้ำๆ เขาก็ฉวยจังหวะนั้นจู่โจมทันที เทคนิคและชั้นเชิงการต่อสู้ด้วยมือเปล่าของเขาไม่พ่ายแพ้ต่อใครก็จริง แต่ด้วยจำนวนที่น้อยกว่าหลายเท่าตัวทำให้เขาตกเป็นรอง โดนจับกุมตัวและล็อกข้อมือไว้ด้วยกุญแจมือในที่สุด

“อ่อนหัดนัก ฮ่าๆๆ” พวกมันหัวเราะเย้ยหยัน ใช้ฝ่าเท้าหนักๆ กดย่ำลงที่ปากคนเพลิงพลั่วอย่างคุมเชิง “ที่จริงแล้วแกก็ไม่ได้เก่งเท่าไรนี่หว่า เพราะในที่สุดก็พลาดท่าจนได้!”

แม้จะมีอาวุธปืนจ่ออยู่บนท้ายทอย แต่ชายในชุดดำหาได้เกรงกลัวไม่มีหน้าซ้ำยังหัวเราะอย่างสะใจอีก

“โง่จริงๆ พวกแก่นั่นละที่อ่อนหัด พลาดท่าแล้วยังไม่รู้ตัว”

ตอนแรกก็คิดว่าคนตกเป็นรองแค่ปากดีไปตามประสา แต่เมื่อเห็นท่าทางมันนอกมันใจแล้วก็ทำให้คิดได้ว่า ครั้งนี้พวกมันอาจจะพลาดท่าจริงๆ ก็ได้ จึงต้องรีบตรวจสอบให้แน่ใจด้วยการกระชากหมวกใหม่พรมซึ่งอำพรางใบหน้ามีปืนออก เมื่อเห็นใบหน้าของอีกฝ่ายก็ตระหนักว่าตนตกหลุมพรางเข้าเต็มเปาเสียแล้ว

แย่แล้ว ตัวปลอมหรือนี่!

“เข้าใจแล้วสินะ พวกแกต่างหากที่ก้าวช้ากว่านายน้อยของฉัน... ไม่ใช่แค่ก้าวเดียว แต่ต่างชนิดไม่เห็นฝุ่น!”

หากไอ้หมอนี้ไม่ใช่ปลัดดีบูลเล็ด ถ้าเช่นนั้นปลัดดีบูลเล็ดตัวจริงอยู่ที่ไหน หรือว่า...!

กลุ่มศัตรูมองหน้ากันอย่างตื่นตระหนก และเจ้าหัวหน้าทีมก็ดูจะเป็นคนแรกที่เกิดคิดว่าเกิดอะไรขึ้น มันรีบหันขวับกลับไปที่ยาคอนโดมิเนียมฝั่งตรงข้าม ที่ซึ่งหญิงสาวชุดแดงหนึ่งในสมาชิกแก๊งของพวกเขาหันหน้าเข้าไปลักพัก และแล้วความเข้าใจบางอย่างพลันปรากฏ

“เสรีจัน เราถูกสับขาหลอก ไอ้คนที่อยู่กับนาตาซาคือปลัดดีบูลเล็ดตัวจริง!”

“ว่าไงนะครับ ถ้าอย่างนั้นเราต้องรีบติดต่อกับนาตาซา!”

“ดูท่าจะไม่ทันแล้ว เราต้องรีบถอยออกจากพื้นที่เปิดโล่งก่อน ไปๆ ออกไปจากตรงนี้ให้หมดเดี๋ยวนี้!” หัวหน้าทีมคว้าปืนไรเฟิลของศัตรูซึ่งถูกวางทิ้งไว้บนขอบตึกมาถือไว้ ก่อนจะหันไปสั่งการลูกน้องอย่างเร่งร้อน แต่ยังไม่ทันที่คนในทีมจะลงจากตาดฟ้า สิ่งที่กำลังกลัวก็เกิดขึ้น

เปรี๊ยะ! เปรี๊ยะ! เปรี๊ยะ!

กระสุนวาววับจากคอนโดมิเนียมฝั่งตรงข้ามพุ่งทะยานเจาะเข้ากลางหน้าผากลูกน้องของมันเป็นสามคนรวด จนล้มหงายสิ้นใจไปต่อหน้าต่อตา ทั้งๆ ที่นัยน์ตายังเบิกโพลง งุนงงว่าเกิดอะไรขึ้นอยู่เลยด้วยซ้ำ

แม่นยาและรวตเร็วตั้งลมพายุ นี่ต้องเป็นฝีมือของปลัดดีบูลเล็ดอย่างไม่ต้องสงสัย!

“นายน้อยของฉันออกโรงแล้ว ถึงแกคิดจะหนีตอนนี้ก็คงไม่ทันแล้วละ”

“หุบปาก ไอ้ลื้อลื้อ! ใครว่าข้าคิดจะหนีกันเล่า ถ้าศึกนี้มันเริ่มต้นแล้วละก็ คนอย่างข้าไม่เคยหนีให้เสียศักดิ์ศรี ถ้าข้าจะต้องกลับไป...” หัวหน้าทีมเสะยะยิ้มอย่างมาดร้าย หามุมหลบตีๆ ได้ก็ไม่รอช้ารีบยกปืนไรเฟิลขึ้นมาเตรียมเล็งยิงตอบโต้ “ข้าต้องได้หัวหน้าน้อยของแกกลับไปเป็นของกำนัลด้วย!” ว่าแล้วก็รีบส่องกล้องสโคปติดไรเฟิลเพื่อมองหาเป้าหมายจากทิศทาง

ของกระสุนเมื่อคว่ำ และเพียงไม่นานก็พบ ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ได้สนใจ แอบซุ่มหรือพยายามหลบเข้าที่กำบังเลยด้วยซ้ำ ร่างสูงกำยำของมาเฟียหนุ่ม ภายใต้อู่ผ้าปิดมิดชิดสีขนกายยืนโดดเด่นท้าทาย และกำลังหันปากกระบอกปืนมาทางนี้เช่นกัน

ใจกล้าดีนี่หว่า ก็ดี...จะได้วัดกันไปเลยว่าใครแกร่งกว่ากัน!

เจ้าหัวหน้าทีมลั่นกระสุนออกไปทันที มั่นใจว่าการเปิดฉากยิงจะต้องไม่พลาดแน่ แต่มันประมาทฝีมือของอีกฝ่ายเกินไป เพราะในช่วงจังหวะที่กระสุนของมันพุ่งผ่านอากาศ กระสุนจากปลายกระบอกปืนของพชพัชรก็ถูกปล่อยสวนออกมาเช่นกัน นัดนี้ไม่ได้ตั้งใจสังหาร แต่เพื่อทำให้กระสุนของมันเปลี่ยนทิศจนพลาดเป้าไปถูกขอบปูนของอาคารแทน

“บ้าฉิบ!”

มันสบถอย่างหัวเสีย ตั้งท่าจะเล็งยิงใหม่อีกครั้ง แต่สายไปแล้ว

“โอเรอัวร์ค” พชพัชรกระชิบบอกลาเป้าหมายเป็นภาษาฝรั่งเศส ก่อนจะลั่นไกออกไป กระสุนพุ่งทะยานด้วยความเร็วตรงเข้ากลางแสกหน้าของศัตรูอย่างแม่นยำ ปิดเกมวัดใจนี้ในเวลาเพียงเสี้ยววินาที!

นี่ละฝีมืออันเหนือชั้นของบลัดดีบูลเล็ท...มีอสังหาริมทรัพย์หนึ่งแห่งแก๊งฟอลโค!

“จบได้เป๊ะตามแผนที่วางไว้เช่นเคยนะครับ” แดนไทย ลูกน้องของพชพัชรอมยิ้ม หยัดกายลุกขึ้นก้าวข้ามศพของศัตรูอย่างไม่รู้สึกรู้สา ก่อนจะชูข้อมือซึ่งถูกล็อกด้วยกุญแจมือขึ้นเหนือศีรษะโบกไปมาอย่างร่าเริง “คุณพช ขอบคุณช่วยถอดไอ้เนี้ยให้ผมหน่อยครับ”

“ทำตัวเป็นภาระ”

แม้จะตำหนิผ่านเครื่องมือสื่อสารแบบอินเดียร์ แต่นายน้อยแห่งแก๊งฟอลโคก็ยอมลั่นไกอีกครั้งเพื่อปลดพันธนาการให้ลูกน้องจนเป็นอิสระแบบไม่ยากเย็น พอเป็นอิสระ ฝ่ายนั้นก็แซวเขาทันที

“ขอบคุณครับ เล่นกับนาตาซาสนุกไหมครับ”

“แล้วฉันควรสนุกใหม่ แก่ก็รู้ว่าฉันไม่ผูกใจคอกับผู้หญิง ถ้าไม่จำเป็น ก็คงไม่มา”

“โอ้ ที่จริงยกหน้าที่นี้ให้ผมแทนก็ได้ ผมละชอบเล่นกับของสวยงามๆ อย่างนี้อยู่แล้ว”

“แล้วแกจัดการศัตรูจากระยะนี้แบบที่ฉันทำได้หรือเปล่า ถ้าทำได้ ฉันจะยอมเล่นบทถูกข่มแทนแก”

แดนไทยยิ้มแห้ง รู้ดีแก่ใจว่าตนเองไม่มีความสามารถพอถึงขั้นนั้น อยู่แล้ว

“ทำไม่ได้ครับ ไม่อาจเอื้อมเทียบชั้นบัลลังก์ดีดเท็จจริงฯ” แชวพอหอมปากหอมคอแล้วจึงเข้าประเด็นสำคัญ “ว่าแต่ท่านได้ข้อมูลอะไรจากนาตาซาบ้าง”

“อย่างน้อยก็รู้ว่ารอยสักบนตัวเธอไม่ใช่สัญลักษณ์ของแก๊งเอเดิน”

“อ้าว ไม่ใช่อีกแล้วหรือครับ ถ้าอย่างนั้นแก๊งที่เราเพิ่งล้างบางไปก็เป็นแค่แก๊งเครือข่ายของแก๊งเอเดินอีกทีนี่ละสิ”

“ถูกต้อง มันเป็นแค่หนึ่งในหุ่นเชิดเท่านั้น แก๊งเอเดินซ่อนตัวเก่งกว่าที่คิด ถ้าจะกระชากหน้ากากมันให้ได้ ฉันยังต้องไปอีกไกล ก่อนอื่นคงต้องกลับไปสนใจกับแผนสอง”

“แผนสอง...ท่านหมายถึงจัสมินนะหรือครับ”

“ใช่ จัสมิน เธอแทรกซึมพวกมันมาลึกพักแล้ว ปานนี้ น่าจะได้ข้อมูลอะไรที่เป็นประโยชน์บ้าง” มัจจุราชหนุ่มผู้ส่งงามสรรพยากรกิจ ถอนสายตาคมกริบสีอำพันจากกล้องสโคปติดไรเฟิล ก่อนลดปืนในมือลง

“ส่งคนเข้ามาเก็บกวาดพื้นที่ แล้วลงไปเจอกันที่รถ ฉันต้องเข้าไปที่คฤหาสน์รณเดโช คุณพ่อส่งข้อความมาบอกเมื่อครู่ว่าคุณนี่ท่านมีเรื่องจะประกาศให้ทุกคนทราบ”

“หืม นายท่านมีเรื่องจะประกาศหรือครับ เรื่องอะไรกันนะ หรือว่านายท่านจะหาคุณให้คุณพบ” แดนไทยแก้มแข็ง เพราะนายหญิงก็รับแล้ว

ตลอดว่าอยากให้มียุติงสาวสักคนมาช่วยขัดเกลาความก้าวร้าวแข็งของบุตรชายคนโตให้ลดลงบ้าง แต่เจ้านายของเขาก็ปฏิเสธมาตลอด ครั้งนี้ก็เช่นกัน นอกจากจะไม่เข้ากับคำเข้าเหยئهแล้ว นายน้อยยังส่งเสียงเหี้ยมเกรียมตอบกลับมามากด้วย

“อย่าเพื่อเจ้า ไร่แดน การแต่งงานไม่ใช่สิ่งที่จะทำให้ฉันมีชีวิตรอดในวงการนี้ เมื่อไม่ใช่ ฉันก็ไม่จำเป็นต้องหาผู้หญิงคนไหนมาสร้างภาระเพิ่ม”

“ครับ ขอภัยครับ” ลูกน้องหนุ่มรีบกล่าวคำขอโทษ ก่อนที่เจ้านายจะอารมณ์เสียและพาลยิงกระสุนพุ่งข้ามตึกมาเจาะปากเขาเสียเดี๋ยวนี เพราะมันคืองานถนัดของมือสังหาร “ถ้าไม่ใช่เรื่องนี้ ถ้าอย่างนั้นคุณพคะคิดว่านายท่านจะประกาศเรื่องอะไรหรือครับ”

“ฉันไม่รู้ แต่ดูจากที่เรียกลูกๆ ทุกคนมารวมตัวกัน คงเป็นเรื่องสำคัญมาก”

พคะไม่รู้หรือกว่าเรื่องที่บิดาจะประกาศให้ทราบคือเรื่องอะไร เพราะไม่มีใครเดาใจหมาป่าร้ายเขี้ยวออกมาแต่ไหนแต่ไร จะเป็นข่าวดีหรือข่าวร้าย เรื่องนี้ยากจะคาดการณ!

แม้จะขาดสมาธิไปบางคนอันได้แก่คุณปู่และคุณอาซึ่งมักจะใช้เวลาส่วนใหญ่เดินทางท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจอยู่ทั่วทุกมุมโลก ห้องประชุมบนปีกด้านตะวันตกของคฤหาสน์รัตนเดโชที่เคยกว้างขวางก็ยังคงคับแคบลงไปอยู่ดี เมื่อเหล่าทายาททั้งห้าคนของผู้นำแก๊งฟอลโค่คนปัจจุบันถูกนัดมารวมตัวกันอย่างพร้อมเพรียง

เพราะแม้แต่ท่ามารกิจ พคะจึงเดินทางมาถึงเป็นคนสุดท้าย เขาพยักหน้าเล็กน้อยเพื่อเป็นการทักทายทุกคน ก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่งไม่ไกลไม่ไกลกับสมาธิในครอบครัวคนใดเป็นพิเศษ เช่นเดียวกับน้องชายฝาแฝดของเขาอีกสองคนที่ทำแบบเดียวกัน แต่ละคนก็นั่งห่างกันไปคนละมุม รวากับว่าหากเข้าใกล้กันมากเกินไปก็อาจจะเกิดการวิวาทกันได้แบบที่

เคยเป็นมา แตกต่างจากพี่สาวคนโตของบ้านที่ไม่ว่าจะทำอะไรก็มักจะนั่งไถ่กับน้องสาวคนเล็กเสมอราวกับจะคอยคุ้มกันภัยให้เธอ และเมื่อเห็นเขาเข้ามา พี่สาวก็ยังม่แก็ใจสอบถามเขาเป็นคนแรก

“ทำภารกิจมาหรือ พช”

“ครับ”

“เป็นยังไงบ้างละ ผ่านไปด้วยดีไหม”

“ดี...แต่ยังไม่ดีที่สุดครับ” พชพัชรตอบแบ่งรับแบ่งสู้ เรียกรอยยิ้มจากพี่สาวได้เป็นอย่างดี แต่ยังไม่ทันได้พูดคุยกันต่อมากกว่านี้ บานประตูก็ถูกเปิดออก พัชรदनัยและลลิต บิตามารดาของพวกเขาก้าวเข้ามาด้านในพร้อมกับผู้ติดตาม

เหล่าทายาททั้งห้าลุกขึ้นยืนและค้อมศีรษะให้บุพการี ต้อนรับการมาถึงของท่านทั้งสองอย่างเคารพ

ประมุขแห่งฟอลโค้ในชุดสูทสีดำสนิทเดินมาหยุดที่เก้าอี้กำมะหยี่ ณหหัวโต๊ะ เหลือบมองใบหน้าของลูกๆ ด้วยดวงตาคมปลาบ ก่อนจะผายมือเป็นเชิงให้ทุกคนนั่งลง

หมาปร่าร้อยเขี้ยว...คือบุคคลผู้อยู่เหนือกาลเวลาโดยแท้จริง เพราะไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน เขาก็ยังสง่างามและสมบูรณ์แบบไม่เคยเปลี่ยนแปลงไม่ว่าจะในแง่รูปลักษณ์ ความสามารถ หรือสติปัญญาก็ตามที่ ชื่อเสียงของเขาจึงได้รับการเลื่องลือและถูกกล่าวขานตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

“ขอบใจที่ทุกคนมารวมตัวกันวันนี้ ที่พ่อนัดลูกๆ มา เพราะมีเรื่องสำคัญอยากจะประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน”

“พี่พัชร...” นายหญิงแห่งฟอลโค้พิมพ์ เธอหันมองสามีซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ อย่างกับจะถามเขาอีกครั้งว่าแน่ใจแล้วหรือไม่ ซึ่งก็ได้รับการยืนยันเป็นการพยักหน้า

“พี่แนใจ”

มือของคู่ชีวิตซึ่งวางทาบลงบนมือของเธอทำให้ลลิตนิ่งงันไป ก่อนที่

เธอจะพยักหน้าตอบรับ หากสามียืนยันเช่นนั้น เธอก็เคารพการตัดสินใจ
ของเขา

พัชรดนัยหันกลับมามองเบื้องหน้าอีกครั้ง ลูกๆ ทั้งห้าคนกำลังจ้อง
มองมายังเขาอย่างรอคอย เจียบกันไปอีดีใจ ในที่สุดหัวหน้าแก๊งฟอลโคก็ทำ
ในสิ่งที่ทุกคนคาดไม่ถึงด้วยการถอดแหวนทองคำประดับหัวทับทิม แหวน
ประจำตระกูลและสัญลักษณ์ของแก๊งฟอลโคบนมือขวาของตนเองออก แล้ว
บรรจงวางมันลงบนโต๊ะ

พชพัชรใจหายวาบ มองแหวนตรงหน้าด้วยความลึบสน บิดาไม่เคย
ถอดแหวนวงนี้ออกเลยนับตั้งแต่เขาจำความได้ การที่จู่ๆ ท่านถอดแหวน
วงสำคัญออกเช่นนี้ชวนให้คิดว่าสถานการณ์ไม่ปกติแล้ว จนอดไม่ได้ต้อง
ถามอย่างระมัดระวัง

“คุณพ่อทำอะไรหรือครับ”

“ทำในสิ่งที่จำเป็นต้องทำ เพื่อรักษาแก๊งฟอลโคให้อยู่รอดต่อไป” พช-
รดนัยตอบบุตรชายด้วยท่าที่เคร่งขรึม ก่อนจะหันมาทางสมาชิกในครอบครัว
“จงฟังให้ดี พ่อมีเรื่องสำคัญจะประกาศให้ทราบ นับจากนี้...” เขาหลับตาลง
ไปชั่ววินาทีหนึ่งอย่างกับจะจัดเรียงความคิด และเมื่อคำตอบที่ได้ยังคงเดิม
เขาจึงลืมตาขึ้นมาพร้อมเปล่งวาจาจะฉาน ทำเอาผู้ฟังทุกคนถึงกับตะลึงงัน
ลมหายใจขาดห้วงไปชั่วขณะ

“นับจากนี้พ่อจะลงจากตำแหน่งประมุขแก๊งฟอลโค”

“คุณพ่อ!”

หมาป่าร้อยเขี้ยวจะลงจากบัลลังก์นั้นหรือ นี่มันหมายความว่าอย่างไร
กัน!

๑

ขั้ว

‘ในโลกของธุรกิจ หากคุณไม่เป็นผู้ซื้อหรือผู้ขาย ในที่สุดแล้วคุณ จะกลายเป็นสินค้าเสียเอง!’

มุกอันดาไม่เคยเชื่อในคำกล่าวพิลึกพิลั่นนี้ กระทั่งถึงวันที่เธอประสบ ด้วยตัวเองจึงตระหนักว่า คำกล่าวนี้จริงยิ่งกว่าจริงเสียอีก โดยเฉพาะในโลก ของ ‘ธุรกิจมืด’ ที่สุดท้ายเธอก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของมันในที่สุด ไม่ว่าจะ โดยเต็มใจหรือไม่ก็ตาม

‘ที่มีเรื่องสำคัญอยากคุยกับน้องมุก มาพบพี่เวลาสองทุ่มที่ร้านเดิม ของเรานะ’

การนัดหมายจากชลธิศทำให้มุกอันดาทยอยยกเลิกทุกภารกิจ แต่ง องค์กรตรงเครื่องด้วยชุดสวยที่สุดเท่าที่ตนเองจะมีปัญญาหามาได้ แล้วตรงไป ยังสถานที่นัดพบก่อนเวลา

หญิงสาวในชุดเดรสทรงปล่อยสีครีมผลักบานประตูเข้าไปในร้าน คอฟฟี่ชอปแห่งหนึ่งย่านซานเมือง หย่อนตัวลงนั่งที่โต๊ะมุมโปรดด้วยใจที่ เต็มตึกตัก แม้เวลาจะเคลื่อนผ่านไปนานเพียงใดก็ไม่ได้ช่วยให้เธอรู้สึก

ประหม่าน้อยลงเลย อาจเพราะมองเห็นเค้าลางของคำตอบที่เธอรอคอยมานานแสนนาน บางทีคราวนี้ที่พี่ชลอาจจะมองเห็นความรู้สึกของเธอเสียที

‘พี่ชล’ หรือ ‘ชลธิศ’ เป็นรุ่นพี่ในที่ทำงานของเธอ หมู่คนไทยเชื้อสายจีนผู้มีความเฉลียวฉลาดมีเสน่ห์ ตั้งแต่สมัยที่เธอเข้ามาทำงานในบริษัทนี้มาเรื่อยๆ รุ่นพี่หนุ่มก็คอยดูแลและสอนงานเธออย่างดีเสมอ ทั้งยังอุทิศส่วช่วยเป็นธุระในการตามหาบิดาของเธออีกด้วย จากความสนิทสนมจึงพัฒนากลายเป็นความรู้สึกดีๆ ชายคนนั้นเข้าไปนั่งในใจของเธอในที่สุด แต่สถานะของเธอและเขาก็ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าการ ‘แอบรักข้างเดียว’ เธอเงินอายุเกินกว่าจะสารภาพความรู้สึก ได้แต่ทำสิ่งดีๆ ให้เขาเรื่อยๆ รู้ว่าตัวเองไม่ควรโลภหวังอะไรเกินตัว แต่เธอก็ยังแอบหวังเล็กๆ อยู่ที่ว่า ชลธิศเข้าใจความรู้สึกเธอเสียที ไม่น่ว่าคราวนี้สิ่งที่เธอหวังอาจเป็นจริงแล้วก็ได้

มุกอঁดาหยิบกระจกพับบานเล็กจากระเป๋าออกมาส่องสำรวจความเรียบร้อยของตัวเอง อย่างน้อยเธอก็อยากจะดูสวยที่สุดเมื่ออยู่ต่อหน้าชายที่ตนพึงใจ ทวารอจนเครื่องเต็มเกือบหมดแก้วก็แล้ว ชะเง้อชะแง้มองออกไปนอกร้านจนคอเกือบเคล็ดก็แล้ว ชายในฝันก็ยังไม่ปรากฏตัวเสียที เมื่อผ่านไปครู่ใหญ่ยังไม่เห็นหัวเววของคูนัด เธอจึงตัดสินใจโทรศัพท์หาเขาเพื่อถามว่าเขาใกล้มาถึงร้านแล้วหรือยัง แต่กลับติดต่อไม่ได้ เธอจึงเปลี่ยนมาส่งข้อความหาเขาแทน

‘พี่ชลอยู่ไหนแล้วคะ มุกกลางจากรถไฟฟ้าและมาถึงร้านแล้วนะคะ’

เงียบ...ยังไม่มีสัญญาณใดๆ จากชลธิศอยู่ดี ยิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าใดก็ยิ่งใจคอไม่ดี

เกิดอะไรขึ้นกับเขาหรือเปล่า คำถามด้านร้ายผุดขึ้นมา ถึงกระนั้นเธอก็พยายามคุมสติไม่ให้คิดในด้านร้ายจนเกินไป เผื่อแต่ข่มใจและนั่งรอต่อไป

“เติมน้ำหน่อยใหม่ครับ”

คงจะเห็นเธอนั่งรออยู่นานแล้ว บริกรจึงเดินเข้ามาถามไถ่ เมื่อลูกค้าสาวพยักหน้า เขาจึงรินน้ำผลไม้จากเหยือกลงในแก้วตรงหน้าเพิ่มอีก

“ขอบคุณค่ะ รอยสักสวยดีนะค่ะ”

หญิงสาวเอ่ยทักอย่างเป็นมิตร เมื่อดวงตาเหลือบไปเห็นรอยสักรูปต้นไม้มิ่งพยับบนข้อมือด้านในของบริการ

บริการหนุ่มยิ้มสุภาพตอบรับคำชม ก่อนจะโค้งคำนับและจากไป ทิ้งให้ลูกค้าสาวนั่งรออยู่ที่โต๊ะตัวเดิม แต่คราวนี้แปลกเพราะหลังจากที่จิบเครื่องดื่มได้สักพัก เธอก็รู้สึกมีแรงและง่วงงุนเป็นอย่างมาก ดวงตาเริ่มพร่าเลือน

เกิดอะไรขึ้น หรือว่าเครื่องดื่มแก้วนั้น...!

เธอรู้สึกตื่นกลัวมาก คล้ายกับรู้ว่าตัวเองกำลังตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย ร่างบอบบางจึงรีบลุกขึ้นหมายจะโทรศัพท์ขอความช่วยเหลือและเดินออกไปข้างนอก แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็หมดแรงล้มลงไปเสียก่อน แขนกวาดเอาเครื่องแก้วที่อยู่บนโต๊ะไถลหล่นลงพื้นแตกดังพลั้ง

มุกอันดาสะลึมสะลือราวกับตกอยู่ในห้วงฝัน แต่หากนี่คือความฝัน มันคงเป็นฝันร้ายที่สุดในชีวิต เธอลงไปในนอนกองที่พื้นท่ามกลางเศษแก้วที่เกลื่อนกระจาย โทรศัพท์หล่นลงบนพื้นไถลเกินกว่าที่มือจะเอื้อมถึง สิ่งสุดท้ายที่เห็นก่อนสติจะดับวูบคือรองเท้าผ้าใบสีเทาขลิบน้ำเงินอันคุ้นตาซึ่งเดินนำกลุ่มชายชุดดำที่เธอมองเห็นเพียงช่วงขามหาหยุดอยู่ตรงหน้า

“ช่วยด้วย ช่วยฉันด้วย!”

เธออยากตะโกนออกไปอย่างนี้ แต่ริมฝีปากกลับหนักอึ้ง ผู้มาซึ่งเธอ มองไม่เห็นหน้าเฝ้าแต่ยืนนิ่งโดยไม่พยายามช่วยอะไรด้วยซ้ำ ราวกับนี่เป็นหนึ่งในแผนการของพวกเขาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

“สินคำจริงดูดีกว่าในรูปเสียอีก จะขายจริงๆ หรือ เธออุตส่าห์เห็นคุณเป็นคนสำคัญเชียวนะ เปลี่ยนใจไหมครับ” เสียงแหบห้าวของหนึ่งในชายชุดดำถามขึ้น คู่สนทนาคงจะส่ายหน้าปฏิเสธ เพราะในวินาทีถัดมาชายคนเดิมก็กล่าวสรุปอย่างพอใจ

“ไม่เปลี่ยนใจสินะ หึๆ ใจแข็งดี ถ้าอย่างนั้นก็ดีล ขอบคุณสำหรับ

สินค้าที่สมบูรณ์แบบนี้ เดี่ยวจะโอนเงินให้ตามที่ตกลง”

สินค้า? ชาย? ดิล? นี่มันหมายความว่าอย่างไร!

การสนทนาอันแปลกประหลาดจบลงเพียงเท่านั้น แม้เธอจะมองไม่เห็นหน้าผู้มา แต่เธอก็ตระหนักได้ถึงความจริงบางอย่าง ความจริงที่ทำให้หัวใจของคนแอบรักเจ็บแปลบหนักจนไม่อาจห้ามน้ำตาได้ ชายในดวงใจของเธอมาแล้ว แต่มาด้วยจุดประสงค์ที่ต่างออกไป

รองเท้าผ้าใบสีเทาขลิบน้ำเงินคู่ นั้น...มันเป็นรองเท้าซึ่งเธอมอบให้ชลธิศเป็นของขวัญอย่างแน่นอน!

ทำไม...ทำไมกันล่ะ เหตุใดเขาถึงทำเช่นนี้กับเธอได้ แค่เพราะเธอต้องการมีความรักกับใครสักคน มันเป็นเรื่องผิดขนาดนั้นเชียวหรือ!

หยาดน้ำตาหลังรินจากนัยน์ตาคู่สวยที่กำลังจะปิดลงรอมร่อ

“ได้รับสินค้าแล้วครับนาย สภาพงดงามสมบูรณ์ กำลังนำกลับไปคลังเก็บสินค้า”

เสียงการรายงานทางโทรศัพท์ดังแว่วเหนือศีรษะ ในขณะที่สินค้าที่ว่าถูกยกลอยขึ้นจากพื้น ไบหน้ายังเปรอะเปื้อนด้วยหยดน้ำตา พร้อมกับสติที่ค่อยๆ ดับหายไปที่สุดในที่สุด

ยามดึกสงัดที่บิรวารเกือบทุกคนกำลังพักผ่อนอย่างแสนสบาย ในโรงฝึกของคฤหาสน์รัตนเดโชกลับมีแสงไฟลอดออกมา

ร่างสูงสง่าของมาเฟียหนุ่มในชุดเสื้อไหมพรมทับด้วยแจ็กเก็ตตัวยาว สีขนากยื่นสงบนั่งอยู่ในส่วนปีกขวาของโรงฝึกที่จัดให้เป็นสนามยิงปืน แม้จะมีเพียงแสงสลัวจากหลอดไฟดวงเล็กที่เจ้าตัวจงใจเปิดไว้เพียงดวงเดียว เพื่อให้พอเห็นเป้าหมายได้อย่างรำไรเท่านั้น แต่ก็ไม่ได้ทำให้ไบหน้าคมคายราวสวรรค์สร้างของผู้ฝึกซ้อมฝีมือดงามน้อยลงแต่อย่างใด

นัยน์ตาสีอำพันภายใต้เรือนผมสั้นเสยเปิดหูนี้ยบกริบจ้องนิ่งไปยังเป้ากระดาศรูปคนที่อยู่เบื้องหน้าอย่างมีสมาธิ แม้เป้าจะห่างออกไปหลาย

เมตรและกำลังเคลื่อนไหวพลุกพล่าน โพล่ๆ ตามแรงชักของเครื่องจักรกลก็ตาม แต่ก็ไม้อาจรอดพ้นสายตาอันว่องไวของนายน้อยคนโตแห่งแก๊งฟอลโค่อยู่ดี

นิ้วเรียวยาวสอดเข้าโกร่งโกป็น นิ้วเลขเป็นสัญญาณในใจ ก่อนจะถลันไปออกไปอย่างมั่นใจ

ปัง! ปัง! ปัง!

กระสุนพุ่งจากปากกระบอกปืนเข้าเป้ากระดาดทุกเป้าอย่างแม่นยำ เข้าจุดตายครบถ้วน ไม่พลาดแม้แต่นัดเดียว!

“ฝีมือสุดยอดเหมือนเคยนะครับ สมแล้วที่ถูกยกย่องให้เป็นนักแม่นปืนมือหนึ่งของแก๊งฟอลโค่ ใจถึง ฟังได้จริงๆ”

คำกล่าวชมเชยที่มาพร้อมกับเสียงปรบมือดังๆ ทำให้ซัพพลายปืนลง หันมองตามเสียง

พิชพัชรกับพลพัชร น้องชายฝาแฝดของเขาพร้อมด้วยผู้ติดตามกำลังเดินเข้ามาในสนามยิงปืน

ใช่...พวกเขาเป็นแฝดสาม แต่ทุกครั้งที่มองกันที่ไร พวกเขากลับไม่เคยรู้สึกที่กำลังมองเงาสะท้อนของตัวเองในกระจกเลยสักครั้ง เพราะนอกจากเรื่องที่มีหน้าตาเหมือนกันแล้ว พวกเขาไม่มีอะไรเหมือนกันสักอย่าง ไม่ว่าจะเป็นบุคลิกนิสัย ความคิด ความชอบ กระทั่งความถนัดในการต่อสู้ และเพราะความแตกต่างนี้เองทำให้พวกเขาไม่ค่อยลงรอยกันเท่าไรนัก คิดว่าเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ความบาดหมางนี้จะลดลงเอง แต่กลับตรงกันข้ามเพราะยิ่งเติบโตขึ้น ตัวตนของแต่ละคนกลับยิ่งกล้าแกร่งตาม โดยเฉพาะหลังจากที่บิดาเพิ่งประกาศว่าจะวางมือจากวงการ และคัดเลือกผู้สืบทอดตำแหน่งประมุขแก๊งฟอลโค่คนถัดไป ‘สงครามเย็น’ ระหว่างพี่น้องก็บังเกิดขึ้น

จนป่านนี้พิชพัชรก็ยังไม่อยากเชื่อคำประกาศของบิดาวันนั้นเลย ในความเห็นของเขาทำนองแข็งแรงแงตึงและสามารถปกครองแก๊งฟอลโค่ไปได้อีกนาน ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้ด้วยซ้ำ การที่จู่ๆ ท่านตัดสินใจลงจาก

ตำแหน่งโดยให้เหตุผลสั้นๆ ว่าถึงเวลาอันสมควร ทำให้เขาเกิดความคลางแคลงว่ลึกลๆ แล้วท่านมีเหตุผลอื่นในใจอีกหรือไม่ แต่ต่อให้ไม่มีหรือไม่มีในเมื่อท่านยืนยันความประสงค์เช่นนั้น ก็ไม่มีใครกล้าทัดทาน

จริงอยู่ที่ท่านไม่ได้เกษียณตัวเองแบบปัจจุบันทันด่วน แต่การที่ท่านประกาศต่อมาว่าจะเฟ้นหามือขวาและมือซ้ายคนใหม่แทนตำแหน่งคนเก่าที่ว่างลงด้วย เป็นสัญญาณบ่งบอกเป็นนัยแล้วว่า มือซ้ายและมือขวาคนใหม่ของท่านจะเป็น ‘ตัวเต็ง’ ผู้เข้ารอบทำชิงสองคนสุดท้ายเพื่อที่จะได้ก้าวสู่ตำแหน่งที่ยิ่งใหญ่นั่นคือ ตำแหน่งประมุขของแก๊งฟอลโค

พอรู้อย่างนี้มีหรือที่เหล่าบุตรชายจะไม่กระตือรือร้นเข้าร่วมสมัครด้วย เพราะนี่คือโอกาสดีในการทำงานใกล้ชิดบิดายิ่งกว่าที่ผ่านมา เมื่อตำแหน่งที่ว่างมีแค่สองที่เท่านั้น จึงเกิดศึกพิสูจน์ความสามารถให้เข้าตาอย่างเลี่ยงไม่ได้

“อย่าเข้าใจผิดไปเลย เจ้าพิช พี่ไม่เคยคิดว่าตัวเองเป็นมือหนึ่งของแก๊งฟอลโคเลยสักครั้ง คุณพ่อต่างหากที่เป็นมือหนึ่งของแก๊งเสมอมา พี่มือพี่ยังห่างชั้นท่านอีกมาก”

พิชพัชรยิ้ม เป็นรอยยิ้มเจิดฉายสมฉายาหนุ่มเจ้าเสน่ห์ของบ้านที่ไม่ว่าสาวๆ คนไหนก็ต้องยอมสยบ

“น่าเอ็นดู พี่ชายใหญ่ของเราถ่อมตัวอีกแล้ว”

“พี่พิชเขาฉลาด การถ่อมเนื้อถ่อมตัวเป็นคุณสมบัติที่ดีของผู้นำแก๊งเป็นแบบนี้ น่าจะได้ใจคุณพ่อท่านไปหลายแต้มอยู่นะ” พลพัชร แผลดคนเล็กหัวเราะร่วนตามสไตล์หนุ่มอารมณ์ดี แต่ก็ต้องเงียบไป เมื่อพี่ใหญ่ส่งสายตาดูต้นมาให้

“ถ้าจะเอาเวลามาเสียดสีกันไปมาเหมือนเด็กกอมมือละก็ สู้เอาเวลาไปพัฒนาตัวเองจะดีกว่า เพราะคุณพ่อเลือกมือซ้ายและมือขวาของท่านจากฝีมือ ไม่ใช่จาก...ฝีปาก ถ้าฝีปากคมแต่ฝีมือไม่คมก็เปล่าประโยชน์”

เพราะศึกคราวนี้ไม่ใช่เพียงการชิงตำแหน่งคนสนิทของบิดา แต่

เป็นการขยับตำแหน่งตัวเองให้สูงขึ้นเรื่อยๆ จากนายน้อยเป็น ‘ว่าที่หัวหน้าแก๊งฟอลโค’ ทุกคนจึงขบเคี้ยวกันอย่างไม่มีใครยอมใคร เนื่องจากเมื่อหลายสิบปีก่อนบิดาเปลี่ยนกฎเกณฑ์ของตระกูล จากเดิมที่ว่าบุตรชายคนโตของผู้นำเท่านั้นที่มีสิทธิ์ครองตำแหน่งประมุขคนถัดไป เปลี่ยนเป็นให้บุตรทุกคนมีสิทธิ์ครองตำแหน่งประมุขได้อย่างเท่าเทียม ไม่ว่าจะ เป็นบุตรคนที่เท่าไร หรือว่าเพศไหน ทุกคนล้วนได้รับสิทธิ์อย่างเสมอภาค เพียงแต่ต้องพิสูจน์ตัวเองว่ามีความสามารถพอจะรับตำแหน่งนี้ไว้

พิชพัชรเองก็ไม่ปฏิเสธหรือว่าอยากร่วมพิสูจน์ตัวเองด้วย แต่การต่อล้อต่อเถียงระหว่างพี่น้องกันเช่นนี้ไม่ใช่วิสัยของเขา ลู้อเวลาไปฝึกบรื้อฝีมือยังมีประโยชน์กว่า เพราะเหตุนี้เองที่ผ่านมาเขาจึงพยายามไม่ตอบโต้ใครหากไม่จำเป็น และมุ่งแต่ฝึกฝนตัวเองเท่านั้น

“เอ...ต้องคมทั้งฝ่ามือและฝ่าเท้าเหมือนพี่พิชพัชร์ใช้ไหมครับ ถึงจะได้ใจคุณพ่อ” พลพัชรแสสร้งพูดลอยๆ แต่พอเห็นดวงตาพี่ชายซึ่งไม่เข้าไปด้วย เขาก็กลบเกลื่อนด้วยการหัวเราะ “โอ้ อย่าทำหน้าถ่มทิ้งแบบนั้นสิครับ พวกเราแค่ล้อเล่นนิดหน่อยเอง ถ้าชินพี่พิชพัชร์ยังวางท่าโหดแบบนี้ เดี่ยวสาวๆ ก็พากันกลัวจนเตลิดหนีไปหมดไม่รู้ด้วย คราวนี้แม่แต่หน้าหล่อๆ ถอดแบบจากผมมาเปียบก็อาจช่วยอะไรไม่ได้นะครับ”

“พี่ไม่สน ผู้หญิงไม่ใช่ปัจจัยสำคัญในชีวิตของพี่ พวกเธอไม่ได้ทำให้ชีวิตของพี่เจริญขึ้นหรือเลวลง”

“อ้อหือ ปณิธานชัดเจน ต่างกับคนกิเลสหนาแถมนี้ลึกลับเลยนะครับ คนบางคนหายใจเข้าออก อะไรๆ ก็เป็นเลดีไปเสียหมด นำสงสารผู้หญิงพวกนั้นจริงๆ พวกเธอไม่รู้หรือว่ากำลังเล่นอยู่กับอะไร”

พอถูกว่ากระทบกันอย่างนี้มีหรือที่พิชพัชร์จะไม่โต้กลับ

“หึ ก่อนยื่นหูยื่นตามาสอดเรื่องชาวบ้าน หัดเอาตัวเองให้รอดก่อน เพราะคนบางคนนะ...” พิชพัชร์ยิ้มมุมปาก เสยเส้นผมยาวถึงกลางหลังให้พ้นจากนัยน์ตาทรงเสน่ห์ “ยิ่งพูดก็ยิ่งดูโง่ เพราะฉะนั้นหุบปากไปเสียดีกว่า”

“พี่พิช!”

“ทำไม โวยวายอะไร รับความจริงไม่ได้หรือ”

“กััดกันมาตั้งแต่เล็กจนโตไม่เบื่อบ้างเลยหรือไง พอได้แล้วทั้งสองคน!”

พี่ใหญ่เอ็ด แผลตรงและแผลเล็กคงจะมีความเกรงใจเขาอยู่บ้างจึงยอมสงบศึก เมื่อเจียบกันได้แล้ว ชายหนุ่มจึงมีโอกาสดำถามต่อ

“แล้วมาทำอะไรกันที่นี่ ดึกแล้วไม่พักผ่อนอีก หรือว่ามาฝึกซ้อม?”

“ใช่ครับ พวกเรามาซ้อมฝีมือ ไม่อย่างนั้นก็ตามพี่พิชไม่ทันนะสิ เราปล่อยให้บัลลังก์ดีบุกเส็ดทำคะแนนอยู่ฝ่ายเดียวไม่ได้นี่”

“อย่าหาเรื่อง”

เมื่อเห็นสายตาดุดันของพี่ใหญ่ น้องชายคนเล็กก็หัวเราะ

“น่าเบื่อบ้าง พี่พิชนี่แข็งทื่อตลอด ไม่มีอารมณ์ขันเลย”

“ขอโทษ แต่ถ้ามีแล้วต้องดูคล้ายคนสติไม่เต็มเต็งเหมือนอย่างเรา พี่ขอไม่มีเสียดีกว่า”

“เรียกว่า ‘ประสาท’ จะกระชับและได้ใจความมากกว่าครับ” พิชพัชรไม่รีรอที่จะเอ่ยเสริมเพื่อเหน็บแนมคู่ปรับ แต่คราวนี้พลพัชรไม่ใส่ใจ ไม่รู้เพราะขี้เกียจต่อปากต่อคำหรือเพราะเกรงอำนาจของพี่ใหญ่ซึ่งอยู่ร่วมวงสนทนาด้วย เขาไหวไหวไหล่ ทั้งๆ ที่ริมฝีปากยังฉีกยิ้มกวน

“อ้าว ผมยอมบอกให้ก็ได้ จริงๆ แล้วนอกจากมาซ้อม พวกผมมาตามพี่พิชด้วยครับ มีคนอยากพบพี่นะ”

“ใคร”

“พี่พราวครับ ตอนนีพี่เขารออยู่ในห้องนั่งเล่น”

คิ้วเข้มของคนถูกเรียกพบเลิกขยับเล็กน้อย พราวไพลิน...พี่สาวของพวกเขากลับมาแล้ววันนี้หรือ

“พี่พราวกลับมาจากอันนิมูนแล้วหรือ”

“ครับ กลับมาถึงก็ถามหาพี่พิชเลย เห็นว่ามีเรื่องสำคัญอยากคุย

ด้วย”

พชพัชรกล่าวขอบคุณน้องที่มาตาม แล้วจึงรีบกลับไปยังคฤหาสน์ เมื่อไปถึงก็พบว่าพราวไพลินนั่งรออยู่แล้ว ครั้นเห็นน้องชายเดินเข้ามา เธอจึงพยักหน้าให้เป็นการทักทาย ดูจากรอยยิ้มเปี่ยมสุขแล้ว เขาแทบไม่ต้องถามเลยละว่าอันนี้หมุนรอบสองนี่เป็นอย่างไรบ้าง เพราะคำตอบมันอยู่บนใบหน้าของพี่สาวหมดแล้ว คุณพี่เขยทำหน้าที่ได้ดีอีกเช่นเคย

เมื่อถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกันพอหอมปากหอมคอแล้ว เขาจึงเข้าประเด็นที่อยากรู้

“ว่าแต่พี่พราวมีเรื่องอะไรจะคุยกับผมหรือครับ ผมเดาว่าคงไม่ใช่แค่เรื่องของฝาก”

เมื่อถูกตั้งคำถาม ใบหน้าสวยเฉียบของมาเฟียสาวก็เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม

“หลักแหลมสมเป็นลูกชายคนโตของคุณพ่อ ใช่ พี่มีเรื่องอยากจะถามพชกำลังทำภารกิจนั้นอยู่ใช่ไหม”

“ภารกิจนั้น?”

“แก๊งเอเด้น กำลังไล่ล่ามันอยู่ใช่ไหมล่ะ”

พชพัชรชะงัก คงคาดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะทราบเรื่องนี้ด้วย แม้จะประหลาดใจ แต่เขาก็ยอมรับ

“ครับ”

“อย่าเข้าใจผิด พี่ไม่ได้จะมาล้วงลูกอะไร พี่แค่อยากจะช่วย” หญิงสาวขยายความให้น้องสบายใจ

เธอรู้ว่าน้องชายฝาแฝดทั้งสามกำลังซบเคียวกันอย่างเข้มข้นเพื่อชิงตำแหน่งมือขวาและมือซ้ายของบิดา ลึกลับๆ แล้วเธอก็อยากแข่งขันด้วย แต่ปัญหาคือ หากไม่นับเรื่องกบฏคราวก่อน จนปานนี้เธอก็ยังไม่มีเวลาแสดง ‘ผลงานเด่น’ ให้เป็นที่ประจักษ์แก่บิดาเลย เนื่องจากตั้งแต่แต่งงาน คุณสามีก็เพิ่มดีกรีความหวงความหวงเป็นเท่าตัว ตามคุณแจ่มไม่ยอมปล่อยให้

ให้ภรรยาถูกระทำเสี่ยงตายมากเท่าแต่ก่อน เขาไม่ได้บีบบังคับ แต่มักจะใช้ 'ลูกอ่อน ลูกอ้อย' ที่ทำให้เธอใจอ่อนเสียทุกที

ตอนนี้เธอเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่า ตนควรจะเข้าชิงตำแหน่งนั้นหรือไม่ หรือควรจะปล่อยให้ห้องชายได้ทำหน้าที่ไปตามประสาชายโสดดี ถึงกระนั้น ในระหว่างที่คิดหาคำตอบให้ตัวเอง เธอก็มีน้ำใจนักกีฬาพอจะสนับสนุนน้องทุกคนโดยไม่แบ่งแยก สำหรับพหุพัชร ผู้มีปณิธานเดียวกับเธอ และเกลียดชบวนการค้าเนื้อสดเหมือนกัน เบาะแสเกี่ยวกับเครือข่ายแก๊งเอเด็นที่เธอเก็บรักษาไว้นานหลายปีน่าจะช่วยให้เขาทำงานง่ายขึ้น

พราวไพลินล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ ก่อนจะยื่นอุปกรณ์บันทึกข้อมูลแบบพกพาใส่มือของห้องชาย

“รับไป นี่เป็นข้อมูลที่พี่ขโมยมาจากหนึ่งในเครือข่ายของแก๊งเอเด็นที่ได้มันมาในช่วงก่อนที่จะเสียความทรงจำนะ ถึงพี่จะกวาดล้างพวกมันไปมากโขแล้ว แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังสาวไปไม่ถึงตัวตนจริงของแก๊งเอเด็นเสียที แต่พี่เชื่อว่าคราวนี้พี่จะต้องทำได้ ถ้านำเบาะแสของพี่รวมเข้ากับข้อมูลที่พี่ขโมยการกระชากหน้ากากแก๊งเอเด็นคงไม่ยากเกินความสามารถ ถ้าพี่ทำได้ นี่จะกลายเป็นผลงานชิ้นโบแดงที่เข้าตาคุณพ่อแน่นอน”

คำว่า ‘ผลงานชิ้นโบแดง’ เป็นสิ่งที่เขาปรารถนาอยู่เช่นกัน แต่เขายังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าพราวไพลินทำอย่างนี้เพื่ออะไร เธอสามารถเก็บข้อมูลนี้ไว้กับตัวและสานต่อให้เป็นผลงานของตัวเองก็ได้ แต่นอกจากไม่ทำแล้ว เธอยังเลือกที่จะส่งไม้ต่อให้เขา ทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าเขาเป็นหนึ่งในผู้ทำชิงตำแหน่ง

“ผมไม่เข้าใจ ทำไมพี่ถึงเลือกช่วยผม”

“ผมเคยบอกกับพี่ว่า คนเราไม่จำเป็นต้องคิดอะไรซับซ้อนตลอดเวลา ช่วยเพราะอยากช่วย คิดแค่นั้นก็พอแล้ว พี่เห็นด้วยในคำกล่าวนี้นะ”

“พี่พราว”

“ในฐานะพี่สาวคนโต พี่อยากช่วยน้องๆ ทุกคน อยากเห็นพวกเราเติบโตและประสบความสำเร็จ เพราะนั่นคือความสำเร็จของพี่เหมือนกัน”

ริมฝีปากสวยของพราวไพลินแต่มรอยยิ้ม เอี่ยมมือมาตบไหล่หนา
ของพชพัชร

“ไม่ต้องกังวลเรื่องพี่หรือก แ่ทำงานของตัวเองให้ดีก็พอ พี่เชื่อมั่น
ในตัวพช แสดงฝีมือให้เต็มที่”

วิเศษยิ่งกว่ากำลังใจก็คือความรู้สึกเต็มตื่นจากสายสัมพันธ์พี่น้องที่
คอยช่วยเหลือกันและกันเสมอ

พชพัชรนั่งซึ่งไปครู่หนึ่ง ในที่สุดเขาก็ยินยอมรับน้ำใจนี้ไว้

“ขอบคุณครับ ผมจะไม่ทำให้ผิดหวัง”

แก๊งเอเด้น...เป็นแก๊งใหญ่ที่เติบโตมาจากการทำธุรกิจค้ามนุษย์ เป็น
ธุรกิจชั้นต่ำซึ่งแม้แต่คนในวงการมาเฟียด้วยกันเองก็ยิ่งดูแคลน มันซ่อนตัว
หลบหลังเงามืด อาศัยแก๊งเครือข่ายเป็นหุ่นเชิดให้ที่กำบังมาหลายสิบปี ไม่มี
ใครกำจัดมันได้เพราะไม่มีใครรู้ตัวจริงของหัวหน้าแก๊งเอเด้นสักที แต่เวลา
ของมันใกล้จะหมดลงแล้ว เพราะเขานี้ละจะเป็นผู้กระชากหน้ากากตัวจริง
และทำลายมันให้สิ้นซาก นั่นคือเป้าหมายของเขา

พชพัชรในชุดทักซิโด้สีดำยืนอยู่หน้ากระจกบานใหญ่ในห้องส่วนตัว
รอยสักสีดำบนต้นคอถูกอำพรางด้วยเมกอัพแบบพิเศษจนไม่เห็นร่องรอย

“ผมเพิ่งได้รับรายงานมาเมื่อครู่ ทางนั้นจัดเตรียมสินค้าสำหรับคืนนี้
เรียบร้อยแล้วครับ” แดนไทยเข้ามารายงาน

มาเฟียหนุ่มพยักหน้า จัดหุกระต่ายให้เข้าที่เสร็จแล้วจึงหยิบหน้ากาก
ครึ่งหน้าสีแดงจากในกล่องกำมะหยี่มาสวม ซ่อนเร้นความงามแห่งตัวตนไว้
ข้างใน เหลือไว้เพียงเส้นหน้ของความลึกลับและน่าค้นหา ซึ่งแสดงต่อสายตา
คนภายนอก

นาที่นี้เขาพร้อมแล้วที่จะโค่นล้มศัตรูที่เขาชิงชังมานับสิบปีแบบถอน
รากถอนโคน!

พชพัชรเดินออกมาหน้าคฤหาสน์ ท่ามกลางลูกน้องที่ยืนล้อมคิระชะ

คำนับเพื่อส่งนายน้อยคนโตของพวกเขาไปทำภารกิจสำคัญ

“คุณพชจะไปด้วยตัวเองจริงๆ หรือครับ” แดนไทยซึ่งก้าวมาเปิดประตูทำให้ถามย้ำอีกครั้ง คงจะเป็นกังวล เพราะรู้ว่าเจ้านายไม่ถูกโฉลกกับสถานที่แบบนี้ แต่เขากลับได้รับรอยยิ้มเย้ยมเก๋ริยมจากเจ้านายแทนคำตอบ บ่งบอกว่างานนี้ไม่ต้องกังวล

“แน่นอน สำหรับผลงานชิ้นโบแดง ฉันไม่ยอมให้มีอะไรผิดพลาด คืบนี้ฉันจะไปรับ ‘เธอ’ สินค้าชิ้นนี้ด้วยตัวเอง”

สติสัมปชัญญะของมุกอันดากลับมาที่ละน้อย เธอเริ่มรับรู้ได้ถึงสัมผัสจากแปร่งชนุ่มๆ ที่ลากไล่ไปตามพวงแก้มและกรอบหน้า รวมถึงลิปสติกที่บรรจงทาบริมฝีปากรูปกระจับของเธอเป็นอย่างสุดท้าย

“เธอเป็นสินค้าเกรดเอ ทำให้เธอสวยที่สุด เข้าใจไหม”

“ทราบแล้วค่ะ”

ที่นั่นที่ไหน...เธอมาอยู่ที่นั่นได้อย่างไร

เสียงสนทนาแว่วๆ เหนือศีรษะทำให้ ‘สินค้าเกรดเอ’ มินงหนักกว่าเดิม เมื่อหญิงสาวค่อยๆ ลืมตาขึ้นก็พบว่าตัวเองถูกจับเปลี่ยนเสื้อผ้าตั้งแต่เมื่อไรไม่ทราบ ตอนนั้นเธออยู่ในชุดราตรีเกะกะอกสีม่วงจับเดรปผ่าหน้าถึงโคนขา แต่นั่นยังไม่ใช่ส่วนที่ร้ายที่สุด เพราะเธอเพิ่งรู้ว่าตัวเองอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย ดูคล้ายจะเป็นห้องแต่งตัว เพราะทั้งห้องเต็มไปด้วยกระจกมีอุปกรณ์แต่งหน้าและราวแขวนซึ่งอัดแน่นด้วยเสื้อผ้าสวยหรูครบครัน

มัคคุเทศก์สาวพยายามขยับตัว แต่ไม่สามารถทำได้ เพราะทั้งลำคอแขน และขาถูกล่ามตรวนติดกับเก้าอี้เหล็ก และที่นากลัวยิ่งกว่านั้นคือ ไม่ใช่เธอเพียงคนเดียวที่ตกอยู่ในสภาพนี้ เพราะในห้องยังมีชายหญิงอีกหลายรายที่ถูกตีตรวนไว้ราวกับนักโทษเช่นเดียวกัน แต่ไม่มีใครที่มีอาการต่อต้านเลยสักราย หากไม่มีสีหน้าเฉยเมย ล่องลอย ก็ล้วนแต่นั่งคอคอกซึ่มเซาอย่างคนยอมรับชะตากรรม

“รู้สึกตัวแล้วหรือ”

คำถามนั้นมาจากหญิงคนหนึ่งที่อยู่ใกล้ตัวเธอที่สุด หล่อนคงจะเป็นช่างแต่งหน้าที่ประทีนโฉมเธอเมื่อครูนั่นเอง แต่มุกอันดาไม่สามารถมองเห็นหน้าอีกฝ่ายได้ เพราะหล่อนสวมหน้ากากครึ่งหน้าปิดใบหน้าไว้ เช่นเดียวกับชายชุดดำคนอื่นในห้องที่ยืนคุมเชิงกระจัดกระจายอยู่ ทุกคนล้วนสวมหน้ากากอำพราง

“ที่นี่ที่ไหน!”

“สวรรค์”

สวรรค์หรือ...สวรรค์อะไรจะมีสภาพน่ากลัวแบบนี้ นรกละสีไม่ว่า!

“พวกคุณเป็นใคร จับฉันมาทำไม ปล่อยฉันนะ!”

ทันทีที่สติเริ่มหลั่งไหลกลับมา หญิงสาวจึงตื่นตระหนกสุดขีด ปากก็กรีดร้องตะโกนขอความช่วยเหลือไปด้วย ชายชุดดำพยายามเข้ามาปิดปากเธอ คงหวังให้เธอเงียบเสียง แต่ทุลักทุเลเต็มที เพราะเธอสายหน้าเร่า กัดมือเจ้าพวกนั้นจนเลือดซิบ

แต่คนฤทธิ์เยอะก็จำต้องสิ้นฤทธิ์ เมื่อหนึ่งในพวกมันแทงเข็มฉีดยาใส่เธอ สารบางอย่างในนั้นทำให้เธออ่อนแรงและสงบลง

ความว่างงุ่นงันสะลึมสะลือราวตกอยู่ในห้วงความฝันกลับเข้ามาโจมตีเธออีกแล้ว

“พยศแบบนี้ถ้าเป็นรายอื่นคงโดนสั่งสอนไปแล้ว แต่โชคดีที่เธอเป็นสินค้าเกรดเอเลยรอดตัวไป นายของเรามีนโยบายว่า จนกว่าจะถึงมือลูกค้า สินค้าเกรดเอจะมีรอยขีดข่วนไม่ได้” ช่างแต่งหน้าคนนั้นกล่าว

หล่อนเอื้อมมือไปหยิบแท่งลิปสติกมาแต้มที่ปากของมุกอันดาอีกรอบ คงหวังจะเติมสีสันที่หายไปจากการแผลงฤทธิ์เมื่อครู่ มือที่ยื่นเข้ามาใกล้ทำให้มุกอันดาสังเกตเห็นว่าบนแขนขวาของหญิงคนนี้มีรอยสักรูปต้นไม้มีงูพัน เป็นรอยสักเดียวกับที่เธอเคยเห็นบนร่างกายของบริการในร้านคอฟฟี่-ชอป ไม่เพียงแต่สองคนนี้มีรอยสักดังกล่าว หากสังเกตให้ดีจะพบว่ากลุ่ม

คนสวมหน้ากากคนอื่นๆ ในห้องนี้ล้วนแต่มีรอยสักแบบเดียวกันทั้งสิ้น เพียงแต่อยู่บนตำแหน่งที่แตกต่างกันเท่านั้น

คนกลุ่มนี้คือพวกเดียวกันอย่างไม่ต้องสงสัย ที่แหม่นวางแผนแบ่งหน้าที่กันทำมาตั้งแต่ต้น!

“โถย ดูสายตาคู่นั้นสิ ช่างน่าสงสาร ไม่ต้องกลัวไปหรอกนะ สาวน้อย พวกเราไม่ใช่ผู้ร้าย พวกเราเป็นเพียงพ่อค้าธรรมดาๆ เท่านั้น นี่คือชะตากรรมของเธอ เพราะมันไม่จำเป็นต้องวิ่งหนีหรือดิ้นรนให้เหนื่อยหรอก ฟังสังวรไว้ ถ้าโลกข้างนอกต้องการเธอ เธอคงไม่ต้องมาอยู่ที่นี่ตั้งแต่แรก” หล่อนกล่าวอีก เป็นคำกล่าวที่มุกอันดาไม่เข้าใจความหมาย

เมื่อสวยสมใจแล้วช่างแต่งหน้าคนนั้นจึงหันไปพยักหน้าให้ชายชุดดำที่รออยู่รับหน้าที่ต่อ

“เรียบร้อยแล้ว พาเธอไปสแตนดี้บายได้”

ไปไหน...คนพวกนี้จะพาเธอไปที่ไหนอีก

คนพวกนั้นพาเธอออกจากห้อง ลากจูงเธอไปตามระเบียบทางเดิน ทั้งเสียงครีตคราดจากตรวนที่พันธนาการข้อมือข้อเท้าทั้งสองข้างไปทั่ว ยิ่งกว่านักโทษอุกฉกรรจ์เสียอีก ตอนนั้นเธอกลายเป็นสัตว์ตัวหนึ่งที่ถูกลากจูงไปทั่ว โดยไม่อาจต่อต้าน ในระหว่างที่เธอกำลังจมอยู่ในความสิ้นหวังนั้นเอง ใครเล่าจะคิดว่าเชือกแห่งโอกาสกลับถูกหย่อนลงมาตรงหน้า

“จับตัวเธอไว้!”

ความโกลาหลที่เบื้องหน้าทำให้มุกอันดาต้องถูกบังคับให้หยุดเดินกะทันหัน หญิงสาวได้ยินเสียงอะอะโวยวาย เสียงปืน และเสียงฝีเท้ารวดเร็ว คล้ายกลุ่มคนกำลังวิ่งไล่ตามกันใกล้เข้ามา

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นสพาย อย่าปล่อยให้เธอหนีรอดไปได้เด็ดขาด!”

พอได้ยินว่า ‘สพาย’ เจ้าคนที่คุมตัวมุกอันดาไว้ก็สติหลุด รีบผลักเธอเข้าไปขังในห้องหนึ่งใกล้ๆ แล้วรุดกันไปจับตัวสพายที่ว่าทันที

แม้ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่หญิงสาวตระหนักดีว่า ไม่มีเวลาจะมัว

ครุ่นคิด ตอนนี่ต้องหนีออกไปจากที่นี่ให้ได้ก่อน เพราะโอกาสที่จะอยู่ตามลำพังโดยไร้สายตาของผู้คุมคงไม่มีอีกแล้ว นี่อาจเป็นโอกาสครั้งแรกและครั้งเดียว พอคิดได้อย่างนั้นเธอก็จึงสอดส่ายสายตาทาทางหนีที่โล่ เป็นอย่างที่เคยทำได้ ประตุฎฐ์ถลอกจากด้านนอก เธอแอบไปหน้ากับช่องกระจกบนประตุเพื่อลอบสังเกตุการณ์ กลุ่มชายชุดดำพากันวิ่งหายไปจากสายตาคแล้ว

ฤทธิ์ยาและโซ่ตรวนทำให้คิดและทำอะไรได้เชื่องช้าลงมาก ถึงกระนั้นมันก็ไม่อาจลบลปนิธานอันแรงกล้า เธออาจจะล้มเหลวก็ได้ ใครจะรู้ แต่เธอก็ต้องพยายามให้ถึงที่สุดก่อน เป็นความพยายามที่ต้องแข่งกับเวลาด้วย เพราะไม่อาจรู้ได้เลยว่าสติจะดับหายไปอีกเมื่อไร

อิสราภาพ...เป็นสิทธิพื้นฐานที่มนุษย์ทุกคนพึงมี มันเป็นของเธอมาตั้งแต่เกิดและจะมีไปตลอดชีวิต ต่อให้ต้องตาย เธอก็จะไม่ยอมให้ใครหน้าไหนมาพรากมันไปเด็ดขาด!

มุกอันดาถอยออกมาตั้งหลัก รวบรวมพลังกำลังเท่าที่มีเหลือ กำหมัดแน่นแล้วเหวี่ยงตัวสุดแรง ฟาดตรวนบนข้อมือกระแทกกับช่องกระจกบนประตุหลายครั้ง ได้ผล...เหลี่ยมมุมของเหล็กกล้าทำให้กระจกแตกในที่สุด แม้เศษกระจกจะบาดมือเธอ สร้างรอยแผลที่มีเลือดซิบๆ ก็ตามที แต่เธอก็หาได้สนใจไม่

มือบางลอดผ่านช่องว่างของกระจกที่แตกเอื้อมออกไปปลดล็อกด้านนอกได้สำเร็จ อย่างไรก็ตาม ยังไม่ทันได้ออกไปไหน ใครบางคนก็วิ่งสวนเข้ามาชนกระแทกร่างบอบบางหงายกลับเข้าไปในห้อง ตามด้วยประตูที่เปิดฉับตามหลัง

ใครกัน!

ผู้มาเป็นหญิงสาวผมยาวประป่าแต่งหน้าจัดจ้าน หน้าตาไม่สวยมากแต่มีเอกลักษณ์ ดูปราดเปรียวและแข็งแรง ทว่าความแข็งแรงนั้นก็กลับถูกลดทอนลงไปด้วยเหตุผลบางประการ

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่า!”

มุกอันดาตกใจมากที่จู่ๆ หญิงคนนั้นก็เซและล้มลงไป เธอตรงเข้าไปช่วยพยุงหล่อนไว้ ทำให้เพิ่งสังเกตเห็นตอนนั้นเองว่าอีกฝ่ายได้รับบาดเจ็บ

“คุณพระช่วย คุณณญิงนี่คะ!”

คนบาดเจ็บกักฟันกรอด เหงื่อแตกซิก เลือดสีแดงฉานไหลซึมจากบาดแผลบริเวณช่องท้อง ครั้นพอเห็นอย่างนั้นหญิงสาวก็นึกอะไรขึ้นมาได้ เหตุการณ์ซุลมุนเมื่อครู่อาจจะเกี่ยวข้องกับผู้หญิงคนนี้ได้

สบาย?

ไม่ว่าหล่อนจะเป็นสบายจริงหรือไม่ มันก็ไม่ใช้ธุระของเธอ ตอนนั้นเธอไม่ควรโอ้อ้อ ควรทิ้งคนเจ็บไว้ตรงนี้ แล้วรีบหนีออกไป เนื่องจากไม่รู้ว่าคัตตุจะย้อนกลับมาเมื่อไร แต่สุดท้ายก็ใจดำทิ้งอีกฝ่ายไม่ลง มันไม่เข้าท่าเลย เพราะเธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผู้หญิงคนนี้เป็นใคร แต่ด้วยมนุษยธรรมทำให้เธอตัดสินใจที่จะพาสหายแปลกหน้าออกไปด้วยกัน อย่างน้อยในนรกแห่งนั้นคงไม่มีมนุษย์คนไหนเต็มใจอยู่เป็นแน่

“ไหวหรือเปล่าคะ อดทนอีกนิด ฉันจะพาคุณออกไปเอง เอาแขนโอบรอบคอฉันไว้ค่ะ”

ความมีน้ำใจของมุกอันดาคงจะทำให้หล่อนแปลกใจ แต่หล่อนก็ยอมทำตามทีบอก ใช้มือกดบาดแผลบนท้องไว้ ส่วนอีกมือก็โอบรอบคอของผู้ขึ้นอาสา ปลอ่ยให้คนใจดีพยุงออกไป แต่เดินได้ไม่ถึงไหน คนเจ็บก็แข่งขาอ่อนล้มทรุดลงไปอีก เป็นจังหวะเดียวกับที่ได้ยินเสียงฝีเท้าของกลุ่มชายชุดดำวิ่งกลับมา

ไม่นะ เสรีกัน!

มุกอันดาพยายามพยุงร่างคนอ่อนแรงขึ้นแต่ทำไม่สำเร็จ เพราะตอนนี้พละกำลังของผู้ช่วยเหลือก็ถดถอยลงจากฤทธิ์ยาเช่นกัน ภาพในสายตาเริ่มพร่าเลือน พอมีอาการเช่นนั้นก็นิ่งไปคล้ายปลงว่าตนคงหมดโอกาสรอดแล้ว หญิงปริศนาจึงสลัดตัวเองออกจากการยื้อยั้ง คว้ไหล่มุกอันดามาเข่าพลางร้องถาม

“เธออยากหนีไปหรือเปล่า!”

“ค...คะ?”

“ฉันถามว่าเธออยากหนีไปจากที่นี่หรือเปล่า!”

คราวนี้มีมือของอีกฝ่ายขยุ้มไหล่เปลือยเปล่าของเธอแน่นขึ้น ดวงตาวาววาบ รวากับต้องการคำตอบที่ชัดเจนเดี๋ยวนี้

ทำไมจะไม่อยากหนีไปกันล่ะ ในเมื่อเธอไม่เต็มใจมาตั้งแต่แรก แต่ถูกลักพาตัวมาด้วยการสมรู้ร่วมคิดจากชายที่เธอไว้ใจต่างหาก!

“แน่นอนค่ะ ฉันอยากหนี”

“ถ้าอยากก็จงตามหาสุภาพบุรุษที่ใช้โคตเนมว่า ‘บลัดดีบูลเล็ต’ ค่ะ ค่ะ นี่เขาจะสวมชุดทักซิโดสีดำและหน้ากากสีแดง จงไปหาเขา มีแต่เขาคนเดียวเท่านั้นที่จะช่วยเธอได้!”

“บลัดดีบูลเล็ตหรือคะ”

ยังไม่ทันถามด้วยซ้ำว่าสุภาพบุรุษบลัดดีบูลเล็ตที่ว่าใคร และจะช่วยเธอได้อย่างไร หญิงคนนั้นก็โน้มตัวมาประทับจุมพิตที่ชอกคอของเธอเร็วๆ สร้างความตกตะลึงให้เธอมาก เพราะไม่เข้าใจว่าหล่อนทำอย่างนั้นทำไม แต่ก็นั่นละ ไม่ทันได้ถาม ฝ่ายนั้นก็โพล่งต่ออย่างเร่งร้อน

“โคตเรต 9-3!”

“อะไรนะคะ”

“โคตเรต 9-3!” หญิงคนนั้นย้ำอีก เอื้อมมือมากดปลอกตรวนบนคอเธอให้แน่นสนิท หากหล่อนไม่รอด หล่อนก็ต้องส่งต่อลมหายใจของภารกิจนี้ให้คนอื่น “จำเอาไว้ให้ดี นอกจากบลัดดีบูลเล็ตแล้ว อย่าให้ใครอื่นได้ตัวเธอไปเด็ดขาด!” เมื่อกล่าวเสร็จ หญิงคนนั้นก็รวบรวมเรื่องราวเร่งที่เหลือวิ่งจากไป มุกอันดาเองก็เตรียมจะหนีเช่นกัน แต่ไม่ทันกาล กลุ่มศัตรูวิ่งมาถึงก่อน พวกมันล็อกตัวเธอไว้ ส่วนคนที่เหลือก็วิ่งไล่ล่าตามหญิงคนนั้นไป และเพียงไม่กี่นาทีเธอก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นหลายนัด

มุกอันดาสะท้านเยือก รู้สึกหวาดกลัวจนถึงชั่วหัวใจ บางทีเธออาจจะ

เป็นรายต่อไป

ไม่ไหว...เธอคงหนีไม่รอดแล้วจริงๆ

“แม่แต่ยากก็เอาไม่ถ้อยจะอยู่ พยัคฆ์ก็ใช้ใหม่!” หนึ่งในผู้คุมเงื้อมือขึ้นหมายจะตบสั่งสอนเธอด้วยความโมโห แต่ยังไม่ทันได้ทำอย่างนั้น มันกลับเป็นฝ่ายถูกตบสั่งสอนจนหน้าหันเสียเองด้วยฝีมือของหัวหน้ากลุ่ม

“อย่าทำอะไรใดๆ ขึ้นทำลีนค้าเกรตเอเป็นรอย คอพวกเรามีหวังขาดกระเด็น!”

“แต่มันพยายามจะหนีนะครับ”

“กฎต้องเป็นกฎ เธอไม่มีโอกาสจะทำแบบนั้นซ้ำสองแล้วละ” ชายคนนั้นกล่าว ปรายตามองมือขาวซึ่งบัดนี้มีรอยแผลจากการถูกกระจกบาด แม่ไม่หันหน้าหาอะไร แต่หากไม่ทำอะไรเลยคงไม่ดีเพราะอาจส่งผลให้ราคาสินค้าตกลงได้

“โชคดีที่ไม่เป็นตำหนิมาก ไม่งั้นเสียของ ราคาตกกันพอดี” ฝ่ายนั้นเอ่ยอย่างโล่งใจ ก่อนจะหันไปพยักพยิตให้ลูกน้องพาเธอออกไป “จวนจะถึงคิวแล้ว รีบพาเธอไปปฐมพยาบาลแล้วไปสแตนบายหลังเวทีได้เลย”

“ครับ”

มุกอันดาไม่ทราบหรือกว่า ‘สแตนบาย’ ที่ชายคนนั้นพูดหมายถึงอะไร และไม่นี่ก็อยากเข้าใจด้วย ในระหว่างที่ถูกพาตัวไปทำแผลบนมือ ฤทธิ์ยาาก็เริ่มทำงาน สติของเธอดับหายไป กว่าจะเริ่มรู้ตัวอีกทีก็เมื่อถูกจับใส่กรงขึ้นมานบนเวที ท่ามกลางสายตานับร้อยๆ คู่ที่กำลังจ้องมองมายังเธอเป็นตาเดียว!

ในกรงเหล็กแข็งแรง มัคคุเทศก์สาวกวาดตามองลอดผ่านซี่กรงอย่างตื่นตระหนก ในห้องประชุมโอโง่งที่ถูกประดับประดาด้วยผ้า幔สีขาว โคมไฟสีทองระย้าซึ่งให้แสงสลัวๆ และพรรณไม้สีเขียวสดซึ่งทิ้งตัวห้อยยาวลงมาจากเพดานราวกับสวนสวรรค์จำลอง กลุ่มคนสวมหน้ากากซึ่งขมขมหน้าเวทีทั้งชายและหญิงในชุดราตรีกำลังพูดคุยซุบซิบกันอย่างออกรส และขึ้นมา

ที่เธออยู่เนืองๆ ทันทีที่ได้รับสัญญาณจากพีธีกร จอภาพขนาดใหญ่ตามมุมต่างๆ ในห้องก็ฉายเป็นรายละเอียดประวัติของเธอทั้งหมด

“เอาละครับ ท่านแขกผู้มีเกียรติทุกท่าน มาถึงสินค้าเกรดเอของคืนนี้ นางสาวมุกอันดา เพศหญิง เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย อายุ ๒๔ ปี เราจะขอเริ่มเปิดประมูล ณ บัดนี้!”

มุกอันดาเบิกตาโพลง ซ้ำไปทั้งร่าง เมื่อได้ยินเสียงพีธีกรประกาศผ่านไมโครโฟน คำประกาศเชิญชวนนั้นอึ้งอึ้งไปทั้งโสตประสาท ประมูลเธองั้นหรือ...นี่มันเรื่องบ้าบออะไรกัน!

๒

ตลาดมืด

หากทั้งหมดนี้เป็นเพียงความฝันก็คงดี เพราะถึงแม้จะเลวร้ายสักเพียงใด แต่เธอก็จะตื่นขึ้นมาในที่สุด แต่โชคร้ายที่มันไม่เป็นเช่นนั้น สิ่งที่เราเผชิญอยู่ไม่ใช่ความฝัน แต่เป็นความจริง ความจริงที่ไม่ว่าจะกรี๊ดร้องก็ร้องก็พ่นครั่ง เธอก็ไม่มีวันตื่นขึ้นมาอยู่ดี

หญิงสาวข่มขู่ซีกรงเหล็กด้วยมือที่เปียกชื้นจากเหงื่อ เกลียดทุกสายตาที่พากันจ้องมองมายังเธอราวกับว่าเธอเป็นสัตว์ตัวหนึ่งที่ถูกนำออกมาขาย ไม่รู้ด้วยฤทธิ์ยาที่ยังคงค้างอยู่หรือเพราะความหวาดกลัวกันแน่ แต่ตอนนี้เธอขยับตัวและส่งเสียงแทบไม่ออกเลย ยังไม่นับรวมชายร่างบึกบึนซึ่งคอยถืออาวุธยืนคุมเชิงอยู่ใกล้ๆ อีกด้วย หากแม้เธอแผลงฤทธิ์อีกครั้งต่อไปให้เป็นสินค้าเกรดเออย่างที่พวกมันว่า ก็คงถูกกำจัดเสียตรงนี้

ใจเย็นไว้ มุกอันดา เธอต้องไม่ตายอยู่ที่นี้!

‘จงตามหาปลัดดีบูลเลอร์’ เธอนึกถึงคำแนะนำของหญิงปริศนาขึ้นมา ป่านนี้หล่อนจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรบ้างก็ไม่ทราบ ทว่าสิ่งที่หล่อนพูดยังคงติดอยู่ในความคิด

เธอไม่รู้หรือว่าบลัดดีบูลเล็ตที่ว่าเป็นใครและเธอจะไปตามหาเขาได้ที่ไหนในเมื่อเธอถูกขังอยู่ที่นี้ แต่ในสถานการณ์เช่นนี้ ความคิดที่ว่าอาจมีใครสักคนช่วยเธอออกไปได้ แม้จะมีโอกาสเพียงริบหรี่ก็ตาม แต่มันก็ช่วยเยียวยาหัวใจอันสิ้นหวังของเธอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพิธีกรบรรยายประวัติเธอเจื้อยแจ้วราวกับกำลังบรรยายสรรพคุณสินค้าชิ้นหนึ่ง ความคิดเรื่องบลัดดีบูลเล็ตนี้แหละที่ช่วยทำให้เธอไม่เสียสติไปเสียก่อน

“สินค้าไฮไลต์ของเราตอนนี้เป็นเด็กกำพร้าผู้หน้าสงสาร เธอเรียนจบศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการท่องเที่ยว เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง ทำงานในบริษัทท่องเที่ยวชั้นนำในตำแหน่งมัคคุเทศก์ สื่อสารได้ถึงสี่ภาษา ไทย อังกฤษ เยอรมัน และฝรั่งเศส งานอดิเรกว่ายน้ำ สัตส่วน...”

เมื่อกล่าวถึงสัตส่วน ผู้ชุมนุมสวมหน้ากากหน้าเวทีก๊ยกกล้อส่งทางไกลมาส่องสรีระเธอกันใหญ่

หญิงสาวกัดฟันกรอด ยกแขนที่ถูกตีตรวนของตนขึ้นบังร่างกายตนเองอย่างปกป้อง เธอพยายามบอกตัวเองให้อดทนไว้ แต่มันก็ยากมากเหลือเกิน ยิ่งเมื่อพิธีกรบรรยายถึงประวัติชีวิตรักอันไม่เคยสมหวัง อย่างดีที่สุดคือการแอบรักผู้ชายข้างเดียวก็ชวนให้เจ้าของประวัติอดสู่นัก

คนพวกนี้ทราบเรื่องส่วนตัวของเธอจากที่ใด ทั้งน่ากลัวและน่ารังเกียจที่สุด!

“กล่าวโดยสรุปเธอโสด ไม่เคยมีคนรักมาก่อนทั้งในแง่ชนิดนัยและพฤติกรรม ใช่แล้วครับ เราตรวจร่างกายเธอมาแล้วตามใบรับรองแพทย์ที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอ เธอเป็นสาวพรหมจรรย์!”

พอได้ยินว่า ‘สาวพรหมจรรย์’ ก็เกิดเสียงฮือฮา เหล่าบุรุษเพศทั้งหนุ่มและแก่ผู้ตีค่าผู้หญิงที่ความบริสุทธิ์เป็นความดีสูงสุดก็โห่ฮาและเลียริมฝีปากอย่างไม่ปกปิดความหื่นกระหายในตัวแม่สักนิด

ใบหน้าवलเปลี่ยนเป็นสีแดงจัด ดวงตาคู่สวยร้อนผ่าว อารมณ์โกรธเกลียด และขยะแขยงพลุ่งขึ้นมาจากหน้าอกอาเจียน... มากเกินไป นี่มัน

มากเกินไปแล้วจริงๆ!

“เพราะอย่างนี้สินค้าชิ้นนี้จึงเป็นสินค้าตัดเกรดพิเศษเพื่อลูกค้าคนสำคัญโดยเฉพาะ ยังสาวยังสวยแถมบริสุทธิ์ผุดผ่องไม่เคยผ่านมือชายมาก่อน เอาละครับ ท่านใดสนใจอยากเป็น ‘ชายคนแรก’ ของเธอบ้าง เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา เรามาเริ่มเปิดประมูลสินค้าชิ้นนี้กันเลยดีกว่า ราคาเริ่มต้นอยู่ที่...”

ตัวเลขบนหน้าจอหมุนคว้างสลับสับเปลี่ยนอยู่ชั่ววินาทีก่อนจะปรากฏเป็นเลขจำนวนเจ็ดหลัก

“ห้าล้านบาทครับ มีท่านใดประสงค์ให้มากกว่านี้ไหม” พิธีกรประกาศชัดถ้อยชัดคำ ดูจะไม่รู้สิ่กรู้สาอะไรเลยกับการตั้งราคามนุษย์คนหนึ่งราวกับสิ่งของ กลุ่มคนสวมหน้ากากเหล่านั้นก็เช่นกัน ไม่มีใครรู้สิ่กรู้สาเลยในขณะที่ยกมือเสนอราคาซื้อเธออย่างเหมายัน

พฤติการณ์ที่ใช้เงินพาดกันไปมาแบบไม่เสียดายทำให้คิดได้ว่าคนเหล่านี้ล้วนแต่เป็นเศรษฐีใหญ่ทั้งนั้น แต่ทั้งๆ ที่มีเงินมากมายกลับไม่มีในสิ่งที่มนุษย์ควรจะมี นั่นคือสามัญสำนึก

น่าสะอิดสะเอียนที่สุด!

“หกล้านบาท!” ชายหัวล้านคนหนึ่งตะโกนมาจากฝูงชน

“หกล้านบาท มีใครให้มากกว่านี้ไหมครับ”

“หกล้านห้าแสนบาท!” ชายอีกฟากตะโกนสู้บ้าง

“แปดล้าน!” คราวนี้ชายหัวล้านคนเดิมกดรีโมตในมือสู้ราคาอีกครั้งอย่างไม่ยอมแพ้

ตัวเลขบนหน้าจอพุ่งทะยานขึ้นไปเรื่อยๆ ไม่มีที่ท่าว่าจะหยุด อย่างไรก็ตาม คีคนี่ดูท่าจะจบลงที่ตรงนี้เสียแล้ว เมื่อใครบางคนเสนอราคาสูงลิ่วตะเตะเพดานด้วยเสียงดูดน้ตรงพล้ง

“สิบล้านบาท”

เกิดเสียงครางฮือไปทั่วห้องประมูล ผู้เสนอราคาใหม่เป็นชายร่างสูง

ส่งคนหนึ่ง เขายืนกอดดอกท้ออยู่ในมุมมืดราวกับตั้งใจไม่ให้ตนเป็นจุดเด่น จนเกินไป สิ่งที่เขาพอจะมองเห็นตอนนี้ก็คือเสื้อผ้าที่ชายคนนั้นสวมใส่

ทักษิโด้สีดำและหน้ากากสีแดง หรือว่าเขาคือบลัดดีบูลเล็ต! จู่ๆ ความคิดก็ล้นผุดวาบ ทำให้ความเย็นเยือกถูกแทนที่ด้วยความอบอุ่นเล็กๆ จากความหวังไร้ไร

“ลิปล้านบาทนะครับ มีใครให้มากกว่านี้หรือเปล่า ถ้าไม่มีผมจะนับ สามครั้ง ลิปล้านบาทครั้งที่หนึ่ง ลิปล้านบาทครั้งที่สอง ลิปล้านบาทครั้งที่...”

“ห้าลิปล้าน!”

มุกอันดาหันมองตามเสียง เจ้าของเสียงเสนอราคาอันนุ่มนวลนั้นเป็น ของชายปริศนาอีกคนที่นั่งอยู่อีกด้าน เขานั่งไขว่ห้างอย่างมีมาด สวมทักษิโด้ สีดำและหน้ากากสีแดงแบบเดียวกันกับชายคนเมื่อครู่เป็ียบ แตกต่างกัน หน้อยก็ตรงที่ริมฝีปากซึ่งโผล่พ้นหน้ากากออกมานั้นกำลังแต้มรอยยิ้มหยัน ซึ่งดูคล้ายจะเป็นการทำนายผู้เสนอราคาคนก่อน

สองคนนั่งหรือ หากบลัดดีบูลเล็ตสวมชุดทักษิโด้สีดำและหน้ากาก สีแดงตามคำบอกเล่า ถ้าอย่างนั้นใครกันล่ะคือบลัดดีบูลเล็ตตัวจริง!

“ไอ้เหี้ย ไม่น่าเชื่อเลย ราคาพุ่งทะยานขึ้นถึงห้าเท่าแล้วละครับ ชักสนุก แล้วสิ”

เธอมองเห็นว่าชายชุดดำผู้เสนอราคาคนแรกหันมองชายคนที่สอง อย่างไม่พอใจ ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังคงนิ่ง ไม่ได้มีท่าทีว่าจะสู้ราคาต่ออีก คง จะยอมแพ้เพียงเท่านี้

“ห้าลิปล้านบาทครั้งที่หนึ่ง ห้าลิปล้านบาทครั้งที่สอง...”

หญิงสาวขบริมฝีปาก ใจจริงไม่อยากจะร่วมลุ้นไปกับชะตากรรมของ ตัวเองอีกแล้ว หากชายคนนี้เป็นบลัดดีบูลเล็ตจริง เธอก็ยินดี เพราะนั่นอาจ หมายถึงทางรอดของเธอ แต่หากว่าไม่ใช่ละ ชีวิตของเธอในฐานะมนุษย์ คนหนึ่งคงจบสิ้นลงแล้วใช้ไหม

พิธีกรนับเป็นสัญญาณมาจนถึงช่วงสุดท้าย คงจะไม่มีใครสู้ราคา

ไปมากกว่านี้แล้ว

“ทำลิบล้านบาทครั้งที่สามครับ” พิธีกรประกาศ ง้างค้อนในมือขึ้น หมายถึงจะเคาะประกาศการขาย แต่ยังไม่ทันได้ทำเช่นนั้น มือที่ถือค้อนก็ชะงัก ค้างกลางอากาศ เมื่อเลขบนหน้าจอซึ่งควรจะหยุดนิ่งไปแล้ว พุ่งทะยานไปอีกจนทะลุเพดาน

“ห้าร้อยล้าน”

แทบทั้งห้องเหลียวมองตามเสียง ผู้เสนอราคาอันบ้าบิ่นนั้นคือ ชายชุดดำคนแรกที่เขาเคยคิดว่าเขาจะยอมแพ้ไปแล้ว แม้จะถอนหายใจอย่างเสียดายไม่ได้ แต่สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจที่จะสู้ราคาต่ออยู่ดี คงมุ่งหมายจะเป็นผู้ชนะให้ได้

แม้จะตกใจเพราะราคาพุ่งสูงลิ่วไปถึงลิบล่า ทว่าพิธีกรก็รวบรวมสติแล้วรีบประกาศราคาใหม่

“โอ้โฮ ตอนนี้อันราคาพุ่งไปอีกลิบล่าแล้วละครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะนับใหม่ ห้าร้อยล้านบาทครั้งที่หนึ่ง ห้าร้อยล้านบาทครั้งที่สอง...”

มุกอันดาเห็นชายชุดดำคนที่สองขยับตัวอย่างกระสับกระส่ายบนเก้าอี้สุดท้ายก็เลือกที่จะไม่สู้ราคาต่อ เห็นได้จากกรโหวไหวไหว คงไม่ไหวกับราคาที่กระโดดมาไกลถึงจุดนี้

“ห้าร้อยล้านบาทครั้งที่สาม!”

พิธีกรประกาศก่อนจะใช้ค้อนทุบเป็นสัญญาณเสร็จสิ้นการขาย

“สินค้านี้ของเราคือนี่ นางสาวมุกอันดา...ขายแล้วที่ราคาห้าร้อยล้านบาท ขอเสียงปรบมือเพื่อแสดงความยินดีกับแขกผู้มีเกียรติท่านนี้ด้วยครับ”

ท่ามกลางเสียงปรบมือแสดงความยินดี ผู้ชนะการประมูลกลับกำลังจับจ้องมองเธอด้วยสายตาค้างไม่ถึง ไม่ยินดียินร้ายใดๆ ทั้งสิ้น

ชายคนนี้เป็นสุภาพบุรุษปลัดตู้บลูเส็ต...คนที่เธอตามหาอยู่หรือเปล่า

นะ

หลังจากเวทีแล้ว มุกอันตาก็ถูกพาตัวมาคุกเขาต่อหน้า ‘ท่านแขกผู้มีเกียรติ’ ผู้ซึ่งชนะการประมูลมาหมาดๆ เขานั่งรออยู่บนเก้าอี้หูลุสใน ห้องรับรองพร้อมกับผู้ติดตามที่ยืนประกบทั้งซ้ายและขวา ดูๆ ไปแล้วชาย ฉกรรจ์ในชุดดำเหล่านั้นก็ไม่ได้ต่างอะไรกับพวกวายร้ายที่จับตัวเธอมา เพราะมีรัศมีความลึกลับและน่ากลัวคล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับ แขกผู้มีเกียรติท่านนั้น แม่เขาจะหมั่นแน่นกว่าที่คิดไว้ และคงจะมีใบหน้า ที่หล่อเหลามากเอากการ เพราะแม่แต่เค้าโครงหน้าที่โผล่ออกมานอกหน้ากาก ก็ยังดูดีลงตัวไปเสียหมด ทั้งยังมีรูปร่างที่สง่างามเผยกว่าชายใดที่เธอเคยเห็น อีกด้วย ทว่านั่นนี่ตาดำกลับภายใต้หน้ากากสีแดงกลับทำให้ลมหายใจของผู้เฝ้ามองสะดุด รู้สึกแปลกๆ ราวกับเธอมองภาพมายาอยู่ มายาที่จิตใจ แสดงออกมาเพื่อปกปิดตัวตนอันแท้จริง

“ให้เธอลุกขึ้นยืน เธอไม่ใช่ทาสหรือสินค้า ไม่จำเป็นต้องคุกเข่า”

มุกอันดาลุกขึ้น เริ่มรู้สึกใจชื้น ชายคนนี้อาจไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิด อย่างน้อยเขาก็เป็นคนแรกในที่นี้ที่เห็นค่าความเป็นมนุษย์

“ปลดตรวนเธอออกด้วย”

ลูกน้องเข้ามาปลดตรวนให้มัคคุเทศก์สาวตามสั่ง ช่างดีเหลือเกิน แต่ยังไม่ทันขอความช่วยเหลือ หรือแม่แต่ถามด้วยซ้ำว่าเขาคือปลัดดีบูลเล็ต หรือเปล่า จู่ๆ ชายหนุ่มก็ยกมือขึ้นเป็นสัญญาณให้ลูกน้องหยุดปลด พันธนาการเธอเสียอย่างนั้น

“พอแค่นี้ ที่ข้อมือไม่ต้อง”

มุกอันดาหน้าเสีย ไม่ก็วินาทีก่อนเธอยังรู้สึกว่าเขาอาจจะเป็นคนดีอยู่ เลย ตอนนี้เธอเริ่มไม่แน่ใจเสียแล้ว

“คุณบอกเองว่าฉันไม่ใช่ทาสหรือสินค้า ถ้าอย่างนั้นคงไม่จำเป็นต้อง ล่ามมือฉันไว้แบบนี้ไม่ใช่หรือ ฉันถูกคนพวกนั้นลักพาตัวมา ไม่ได้เต็มใจจะ อยู่ที่นี่เลย ได้โปรดปล่อยฉันไปเถอะ” เธอเว้าวอน ยื่นมือมาข้างหน้าหวังให้ เขาเปลี่ยนใจ แต่ดูท่าจะไม่ได้ผล

“อย่าเข้าใจผิด ตรวนนี่ไม่ได้เป็นเครื่องหมายว่าคุณเป็นทาส แต่...”
 ร่างสูงส่งอย่างสามชุกตรงเข้ามาหา โนม์ไบหน้าเข้าใกล้ ก่อนจะเอื้อมมือมา
 สัมผัสผิวแก้มนวลเนียน ปล่อยให้ถึงลำคอระหงซึ่งบัดนี้ไม่มีตรวนคอยปิดบัง
 ‘ร่องรอย’ ไว้อีกแล้ว “แต่เป็นเครื่องหมายของความไม่ประมาท ผมต้อง
 ตรวจสอบบางอย่างให้แน่ใจก่อนถึงจะปล่อยคุณได้”

ว่าแล้วปลายนิ้วเรียวยาวของชายหนุ่มก็ป้ายรอยลิปสติกสีชมพูเพชร
 ซึ่งประทับอยู่บนช่วงคอของหญิงสาวมาพิจารณา สิ่งที่เขาเห็นผ่านแสงสลัว
 และกลิ้งส่องทางไกลในงานประมูลเมื่อครู่ เขามองไม่ผิดจริงๆ

ลิปสติกเรืองแสง ‘สารสำคัญ’ ซึ่งบ่งบอกว่าภารกิจนี้ไม่เป็นไปตาม
 แผนที่วางไว้เสียแล้ว!

ดวงตาเข้มหรือมองหญิงสาวผู้กุมสารอย่างเคลือบแคลง พร้อมกับ
 อารมณ์กรุ่นๆ ที่อวลขึ้นมาในอก

“จัสมินอยู่ที่ไหน”

“อะไรนะคะ”

“เจ้าของรอยลิปสติกนี้ จัสมิน เธออยู่ที่ไหน”

หญิงปริศนาคนนั้นชื่อจัสมินสินะ

“ถ้าหมายถึงผู้หญิงที่ฉันบังเอิญพบก่อนหน้าล่ะก็ ฉันไม่ทราบหรอก
 ว่าตอนนี้เธออยู่ที่ไหน ฉันคลาดกับเธอตั้งแต่ตอนที่พยายามหนีออกมาด้วย
 กัน เธอถูกยิงบาดเจ็บและแยกตัวไปก่อน ภาพสุดท้ายที่ฉันเห็นก็คือ คน
 พวกนั้นไล่ตามเธอไป”

“แล้วหลังจากนั้นเธอเป็นยังไง”

“ฉันไม่ทราบค่ะ ก็ตัวฉันไม่ได้ติดกับเธอนะคะ” หญิงสาวประชด ก็เธอ
 เพิ่งจะบอกอยู่หยกๆ ว่าคลาดกับหญิงคนนั้นไปแล้ว เขายังจะค้นคำตอบ
 จากเธอเพื่ออะไรอีก “ฉันได้ยินเสียงปืนดังตามหลังหลายนัด นอกจากนั้น
 ฉันก็ไม่ทราบรายละเอียดแล้วว่าจัสมินของคุณจะเป็นตายร้ายดียังไง เพราะ
 คนพวกนั้นจับฉันขึ้นเวทีบ้าง นั้นเสียก่อน คุณจะเชื่อหรือไม่ก็ตามใจ แต่

ฉันบอกสิ่งที่คุณรู้ไปหมดแล้ว ทีนี้คุณจะช่วยฉันได้หรือยังคะ”

แทนที่จะปล่อย ชายหนุ่มกลับทำในสิ่งที่ตรงกันข้าม มือใหญ่คว้าหมับเข้าที่ลำคอสาวช่างจ้อ กลายเป็นคิมีเหล็กที่หนักล้ากว่าตรวนใดๆ แม้เขาจะยังใจดีไม่ออกแรงบีบ แต่ก็ไม่ได้ทำให้เธอหัวน้ใจน้อยลงสักนิด รวากับว่า หากเธอทำให้เขาไม่พอใจ เขาอาจจะหักคอเธออย่างสบายๆ ตอนไหนก็ได้

“ฟังให้ดีนะ คุณผู้หญิง” เขาเปล่งเสียงอย่างดุดัน ทุกคำที่เขาพูดออกมาล้วนเป็นคำสุภาพ แต่ท่าทางและน้ำเสียงช่างไม่ปรานีกันบ้างเลย “ผมไม่ชอบต่อปากต่อคำกับใคร ไม่มีเวลาพอจะทำแบบนี้ด้วย ถ้าอยากให้ผมปล่อยคุณไป คุณต้องให้ในสิ่งที่ผมต้องการก่อน ต่อให้จวนตัวยังไงแต่จัสมีนไม่มีทางหนีไปเฉยๆ โดยไม่ทิ้งข้อมูลหรือเบาะแสะอะไรไว้ ไม่วามันจะเป็นอะไร คุณต้องมอบมันมาให้ผมเดี๋ยวนี้!”

คนบ้าอะไรไม่รู้จ้กคำว่ายอนโยนเลย ดุก็ดูแถมบ้ำพลังอีกต่างหาก จะใช้สุภาพบุรุษบลัดดีบูลเล็ตจริงๆ นะหรือ หากใช่ ก็คงต้องเปลี่ยนโคตเนมใหม่เป็นสุภาพบุรุษคนป่าเถื่อน ดูท่าจะเหมาะสมกว่า!

แม้จะตกใจ แต่มุกอันตาก็รวบรวมสติตามกลับไป เขาอาจจะยังไม่ได้ออกแรงบีบคอเธอเลยก็จริง แต่การที่เขาจับคอเธอไว้เช่นนั้นทำให้เธอรู้สึกอึดอัดจนเปล่งเสียงได้ยากลำบากกว่าเดิม

“แค่นี้ ฉันไม่รู้ว่าคุณพูดเรื่องอะไร แต่ผู้หญิงคนนั้นไม่ได้ทิ้งอะไรไว้ที่นั่น”

“ผมไม่เชื่อ!”

“จริงๆ นะคะ เธอไม่ได้ทิ้งของอะไรไว้ที่ฉัน เธอเพียงแต่พูดกับฉันว่า...” หญิงสาวเงิบไป เมื่อพลันนึกถึงคำกล่าวแปลกๆ ของหญิงคนนั้นขึ้นมาได้

‘โคตเรต 9-3...จำเอาไว้ให้ดี นอกจากบลัดดีบูลเล็ตแล้ว อย่าให้ใครอื่นได้ตัวเธอไปเด็ดขาด’

ใช่...ก่อนที่หล่อนจะผลุนผลันจากไป หล่อนพูดทิ้งท้ายเกี่ยวกับโคต

เรต 9-3 และบลัดดีบูลเล็ต หากนั่นไม่ใช่เพียงคำกล่าวลอยๆ ไร้ความหมาย แต่คือสิ่งที่หล่อลั่นจิตใจทั้งไว้ให้ละ นี่อาจจะเป็นสิ่งที่ชายคนนี้ได้ตามหาก็ได้

“เธอพูดกับคุณว่าอะไร”

คราวนี้น้ำเสียงเริ่มแสดงความสนใจขึ้นมา แปลว่าเธอมาถูกทาง ไม่ว่าเขาจะใช่บลัดดีบูลเล็ตหรือไม่ แต่ในเมื่อเธอมีสิ่งที่เขาอยากได้ที่สุดไว้ในกำมือเช่นนี้ เธอจะส่งต่อให้เขาโดยไม่มีข้อแลกเปลี่ยนเลยได้อย่างไร

“พาดันออกไปจากที่นี่ก่อน แล้วฉันจะบอกทุกอย่างที่คุณอยากรู้” มุกอันดาต่อรอง พลายยื่นมือมาข้างหน้าเพื่อขอให้เขาปลดพันธนาการ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะเป็นการต่อรองที่ล้มเหลวหรือเปล่า เพราะเขายังคงจ้องมองเธอด้วยสายตาที่ยากจะคาดเดา

มุกอันดาเป็นผู้หญิงคนแรกที่กล้าต่อรองกับเขาโดยตรงไปตรงมา ตัวก็เล็กนิดเดียว อำนาจต่อรองอะไรก็ไม่มีสักอย่างแต่กลับกล้านัก แต่ก็นั่นละ เขาก็ยังนึกชื่นชมในความฉลาดเฉลียวบนความไม่รู้จักที่ต่ำที่สูงนี้อยู่ดี

มุกปากของชายหนุ่มยกขึ้นเล็กน้อย เป็นรอยยิ้มบางๆ ที่น่ากลัวแต่ก็มีเสน่ห์จนยากจะถอนสายตา

“ตกลง ผมจะพาคุณออกไป”

ที่ตกลงไม่ใช่เพราะเธอถือไฟเหนือกว่า แต่เพราะเขาตระหนักว่าไม่ควรเสียเวลานานกว่านี้ เพราะฝ่ายนั้นอาจจะรู้ตัวเมื่อใดก็ได้

นัยน์ตาคมเหลือบมองกล้องวงจรปิดที่ติดอยู่ในห้อง นอกจากนี้ในห้องรับรองนี้ก็ยังมีกล้องอีกหลายตัวถูกติดตั้งไว้ตามจุดต่างๆ ทว่าอาคาร ชวนให้รู้สึกลุ่มเสียดมาก หากสิ่งที่มุกอันดาเล่าเป็นความจริง อีกไม่นานศัตรูก็คงจะรู้ตัวแล้วว่า สารสำคัญนั้นอยู่กับสินค้าซึ่งเขาเพิ่งจะประมูลได้มาหมาดๆ ทางที่ดีเขาควรพาเธอออกไปจากที่นี่ก่อน ส่วนเรื่องอื่นค่อยเค้นถามกันภายหลังก็ยังไม่สาย เพราะหากถูกจับได้ขึ้นมา ก็คงยากที่จะหลีกเลี่ยงการสู้รบกัน เขาไม่อยากจะเสียเวลากับเรื่องไม่จำเป็น

พอคิดได้อย่างนั้นชายหนุ่มจึงคลายมือออกจากลำคอระหง แล้วหัน

ไปสั่งให้ลูกน้องพาตัวสาวเจ้าออกไป

“เอาตัวเธอไป”

หญิงสาวหน้าเหลืองหลา

“เดี๋ยวลืคะ ปลอดภัยให้ฉันก่อนสิ!”

“ผมตกลงว่าจะพาคุณออกไป ไม่ได้บอกว่าจะปลอดภัยออกให้”

“อะไรกัน ใจของคุณจะพาฉันออกไปในสภาพนี้นะหรือ!”

“ก็คงต้องเป็นอย่างนั้น จนกว่าผมจะได้เบาะแสครบ ผมปล่อยให้คุณไปจากผมไม่ได้ โลกธุรกิจมันก็เป็นอย่างนี้ละ มุกอันดา ไม่ใช่คุณคนเดียวที่ฉลาดพอจะต่อรองเป็น!”

หญิงสาวอ้าปากค้าง ยังไม่ทันได้ต่อปากต่อคำอะไรต่อ คนต่อรองเก่งกว่าก็เดินลื่นำออกไปจากห้องเสียแล้ว

คนอะไร นำโมโหเสียจริง!

๓

คำสັง

มุกอันดาถูกชายฉกรรจ์สองคนกึ่งลากกึ่งจูงให้เดินตามมาด้วย โดยไม่ทิ้งระยะห่างจากเจ้านายมากนัก อย่างไรก็ตาม การเดินทางของพวกเขา ก็ต้องสะดุด เมื่อกลุ่มชายสวมหน้ากากดักพวกเธอไว้ได้ก่อนออกประตูใหญ่ แม้ไม่ได้เป็นปฏิบัติการชัดเจน เพราะพวกเขายังอุตสาห์ค้อมศีรษะให้ ลูกค้าอย่างนอบน้อม แต่ท่าทีเคร่งเครียดนั้นชวนให้คิดได้ว่าเหตุการณ์ผิดปกติ

รู้ตัวกันแล้วสินะ

“พอดีทางเราเพิ่งเช็กกล้องวงจรปิดมาและพบว่าสินค้าที่ท่านประมูล ได้ไปมีข้อผิดพลาด ขออภัยเป็นอย่างสูงครับ แต่ทางเราขอเรียกคืนสินค้านี้”

“เรียกคืนสินค้านี้?” ผู้ชนะการประมูลทวนคำ ไม่ได้มีท่าทีแปลกใจ แต่ ก็แสดงออกชัดเจนว่าไม่ยอมง่ายๆ “เพิ่งเคยได้ยินอย่างนี้เป็นครั้งแรก นึกว่าแก๊ง เอเต็นจะเป็นมืออาชีพมากกว่านี้เสียอีก”

แก๊งอะไรนะ มุกอันดาฟังคำเรียกแล้วก็ชนหัวลูก เตี้ยวก่อนลิ นี่เธอ อยู่ในภาพยนตร์แนวเจ้าพ่อหรืออย่างไร!

“ต้องขออภัยจริงๆ ครับ เป็นความผิดพลาดของเราเองที่ไม่ตรวจสอบให้ถี่ถ้วนก่อน ท่านจะดูสินค้าชิ้นอื่นไปแทนก็ได้ นะครับ ในคลังมีสินค้าอีกหลายชิ้นที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกัน น่าจะพอทดแทนกันได้”

“ผมต้องการผู้หญิงคนนี้คนเดียว ไม่ต้องการใครอื่น”

“เข้าใจแล้วครับ ถ้าอย่างนั้นทางเรายินดีคืนเงินให้ทั้งหมด และจะชดเชยค่าเสียเวลาให้ท่านด้วย แต่เราขอเรียกสินค้าคืน แบบนี้พอจะทำได้ไหมครับ”

ว่าแล้วฝ่ายนั้นก็เตรียมจะบุกมาลากมุกอันดากลับ แต่ชายหนุ่มขวางไว้ เขายกแขนข้างหนึ่งขึ้นกั้นหญิงสาวไว้อย่างไม่ยอมมิให้ใครหน้าไหนพาตัวเธอไป

“ผมขอปฏิเสธ ในเมื่อมันเป็นความผิดพลาดของผู้ขายเอง ทำให้ต้องให้ผู้ซื้อมาร่วมรับผิดชอบในความสะเพร่านี้ด้วย ไม่คิดว่ามันเป็นการเอาเปรียบกันเกินไปหน่อยหรือ”

“มิบังอาจครับ ทางเราก็เรียนท่านไปแล้วนี่ครับว่ายินดีเยียวยาให้ทุกอย่าง”

“ในฐานะพ่อค้า พวกคุณควรเรียนรู้ไว้ด้วยว่า สิ่งที่ถูกค้าต้องการ ไม่ใช่การเยียวยา แต่เป็นการแลกเปลี่ยนกันอย่างเป็นธรรม ไม่ว่าจะมิข้อผิดพลาดหรือไม่ แต่ผมพอใจในตัวผู้หญิงคนนี้อยู่แล้ว ไม่ขอส่งคืน” ยืนยันเสียงแข็งแล้วชายหนุ่มจึงพยักหน้าให้ลูกน้องพามุกอันดาออกมาทันที รวากับเมื่อครู่ไม่มีใครมาขัดจังหวะ

เธอคิดว่าคนพวกนั้นจะเข้ามาหยุดพวกเธอไว้อีกรอบ แต่ไม่เลย เพราะท้ายที่สุดศัตรูก็ยอมปล่อยให้เธอผ่านไปได้อย่างง่ายดาย กระนั้นก็ยังไม่วายพูดไล่หลัง

“ดูว่าท่านจะชอบสินค้าชิ้นนี้ ก็ไม่แปลกเพราะเธอทั้งสาวทั้งสวยแถมมีความสามารถ คงเป็นของเล่นที่สร้างความบันเทิงบนเตียงได้ดีเสียวน้อ แต่ท่านอย่าลืมหาความจริงข้อหนึ่งไปเสียละครับ ท่านไม่ใช่ลูกค้ารายเดียวที่

ขึ้นชอบและอยากได้สินค้าชิ้นนี้ ขอให้โชคดีครับ”

ชายหนุ่มชะงัก ภายใต้หน้ากากอำพราง เขามองสีหน้าเขาไม่ออกจริงๆ ว่ากำลังคิดอะไรอยู่ เพียงไม่กี่วินาทีเขาก็ก้าวเร็วๆ จากมาพร้อมกับพวกเธอ รวากับเมื่อครู่ไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น

ทันทีที่ออกมาข้างนอกอาคาร มุกอันตาก็มีโอกาสสูดกลิ่นอายของอิสรภาพเล็กน้อย ภายใต้ห้องฟ้าสีดำนสนิท อาคารแห่งนี้ตั้งตระหง่านอย่างโดดเดี่ยว แทบไม่มีผู้คนหรือสิ่งปลูกสร้างในบริเวณอันใกล้เลย ดูภายนอกก็คล้ายเป็นโรงเก็บสินค้าเก่าที่ถูกดัดแปลงต่อเติมให้ทันสมัยและงดงาม แต่เธอก็รู้ว่ามันเป็นความงามจอมปลอม เพราะข้างในนั้นมีขบวนการประมุขสินค้าในตลาดมืดซึ่งน่าเพะยิ่งกว่านรก

“ปลอดภัยแล้วหรือยังคะ” หญิงสาวเอ่ยถามระหว่างที่ถูกพาตัวมายังรถลึกลับซึ่งจอดรออยู่ในอาคารฝั่งตรงข้าม อย่างน้อยการได้ออกมาจากขุมนรกก็ทำให้หายใจหายคอคล่องขึ้น แต่คงแค่ชั่วคราว เพราะในแวดวงนี้ อาจไม่เคยมีคำว่า ‘ปลอดภัย’ อย่างแท้จริงมาแต่ไหนแต่ไร เห็นได้จากการที่ชายหนุ่มหันไปสั่งผู้ติดตาม

“สถานการณ์เปลี่ยน ใช้แผนสำรอง”

“อ้าว แต่ทางนั้นยังไม่เปิดศึกกับเราเลยนะครับ”

“พวกมันทำแน่ ในไม่ช้าล่ะ”

“อย่าบอกนะครับว่าคำเตือนเมื่อครู่นั้น...”

นายหนุ่มพยักหน้า คำเตือนเมื่อครู่เป็นการบอกเป็นนัยแล้วว่า แก๊งเอเด็นจะเปิดศึกกับเขาเพื่อชิงตัวมุกอันตาเร็วๆ นี้ ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร เมื่อเขายืนยันว่าจะไม่ส่งเธอกลับไปยอมเกิดความบาดเจ็บขึ้นเป็นธรรมดา ยิ่งทางฝั่งนั้นรอนรนที่จะได้ตัวเธอ ย่อมชี้ชัดว่าเธอคนนี้ก็กุมเบาะแสสำคัญซึ่งอาจชี้เป็นชี้ตายแก๊งเอเด็นเลยก็ได้

“ตอนนี้ไม่มีใครที่อยากได้ตัวมุกอันตามากไปกว่าแก๊งเอเด็นหรือพวกมันจะเปิดศึกกับเราเพื่อชิงตัวเธอ”

“เข้าใจแล้วครับ ถ้าอย่างนั้นจะให้ทำยังไงกับเธอหรือครับ”

ดวงตาคมไล่สำรวจมุกอันดาตั้งแต่หัวจดเท้า

“หาหุ่่นมา”

หุ่่นหรือ หุ่่นอะไรกันล่ะ ไม่มีใครยอมให้ความกระจางเลย จนกระทั่งเธอเข้าใจความหมายเองก็ตอนที่ถูกผลักให้เข้าไปในรถลีมูซีนติดฟิล์มทึบมิดชิด เพียงไม่กี่นาที ‘หุ่่น’ ที่ถูกกล่าวถึงก็เดินทางมาถึง หญิงสาวคนหนึ่งซึ่งมีรูปร่างหน้าตาใกล้เคียงกับเธอเปิดประตูเข้ามานั่งในรถด้วย หล่อนส่งยิ้มเป็นมิตรให้ แต่มันไม่ได้ช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้น เพราะมุกอันดาเพิ่งได้รับคำสั่งสุดพิลึกพิลั่นจากชายคนเดิม

“อย่ามัวโอ้อ้อ รีบสลับชุดกับผู้หญิงคนนี้ เรามีเวลาไม่มาก”

“สลับชุด? ทำไมต้องทำด้วยล่ะคะ”

“ลดความเสี่ยงในการถูกจับได้ คุณคงไม่อยากจะกลับไปที่นี่ในชุดใหม่”

หญิงสาวส่ายหน้าพัลวัน

“ไม่อยู่แล้ว ใครจะอยากกลับไปอยู่ในที่บ้าๆ แบบนั้นกันล่ะ แม้จะเข้าใจเหตุผล แต่เธอปล่อยให้โอกาสนี้หลุดลอยไปไม่ได้ เพราะจนปานนี้เธอยังไม่ได้รับอิสรภาพเต็มที่เลย

“แต่ฉันจะเปลี่ยนชุดตามคำสั่งคุณได้ยังไงล่ะคะ ในเมื่อคุณยังไม่ได้ปลดตรวนที่มือฉันเลย ปลดตรวนออกให้ฉันก่อนสิ” เธอยื่นข้อเสนออีกพยายามทำหน้าสลดๆ ให้ดูน่าสงสาร แต่การแสดงของเธอมันแย่ หรือว่าอีกฝ่ายไร้หัวใจก็ไม่ทราบ เพราะเขาปฏิเสธที่จะปลดพันธนาการและยืนยันว่าคนที่มาเป็นตัวตายตัวแทนนั้นสามารถช่วยเธอจัดการเรื่องนี้ได้

“ไม่ต้องห่วง ผู้หญิงคนนี้จะช่วยคุณเปลี่ยนชุด”

“ในสภาพที่ถูกมัดอย่างนี้นะหรือคะ”

“ใช่ ทำไม่ได้หรือไง” เขาย้อนถามนิ่งๆ เป็นความนิ่งที่ติดแววปรามาสนิดๆ ซึ่งเธอไม่ชอบใจเอาเสียเลย

“ไม่ได้ค่ะ”

“ถ้าทำไม่ได้ คุณก็จะเหลือทางเลือกอีกแค่ทางเดียว”

ทางเลือกอีกทางหนึ่งหรือ บ้าแน่ ออย่าบอกนะว่า เขาจะมาช่วยเธอ เปลี่ยนชุดเอง!

“น่าเกลียดที่สุด ออย่าแม่แต่จะคิดเอาเปรียบฉันเชียว!”

แต่ทั้งหมดก็คงเป็นเพียงมโนความคิดของเธอเท่านั้น เพราะเธออยู่ในโลกความจริงที่ไม่มีคำพูดชวนช่วยเชินใดๆ แบบในนิยายหรือละครที่เคยดูสักนิด ที่มีให้คงมีแต่สายตานิ่งติดรำคาญในความช่างจินตนาการของเธอ พร้อมคำพูดเยียบเย็นชวนขนท้อยลुकชู้ก็เท่านั้น

“ทางเลือกอีกอย่างคือ คุณถูกพวกมันยิงพรุนจนตาย กลายเป็นศพไร้ญาติอยู่ที่นี่!”

คนที่อาจจะกลายเป็นศพไร้ญาตินี้เอง กลืนน้ำลายฝืดฝืน

“นั่นไม่เรียกว่าทางเลือกนี่คะ!”

“มันกำลังจะกลายเป็นทางเลือกของคุณ พวกมันไม่มีทางเลือกปล่อยคุณไว้อยู่แล้ว เพราะคุณกุมข้อมูลสำคัญของพวกมันไว้ ถ้าไม่ตายที่นี่ คุณก็จะถูกพาตัวไปทรมานจนตายแบบสัตว์ตัวหนึ่งในกรง ความเป็นไปได้มันมีอยู่แค่สองอย่าง อยากตายแบบไหนก็เลือกเอาแล้วกัน!”

ข้อมูลสำคัญนั้นหรือ พูดเรื่องอะไรกัน หรือคำพูดที่หญิงสาวนามว่า จัสมินทิ้งไว้ให้เธอจะเป็นข้อมูลลับของคนพวกนี้ แล้วเรื่องตายก็ด้วย เหตุใดเขาจึงได้พูดคำว่า ‘ตาย’ ได้อย่างชินชา ทั้งๆ ที่มันเป็นคำที่โหดร้ายมากแท้ๆ

มุกอันดาขบริมฝีปากอย่างตึงเครียด สรุบบกับตัวเองได้เสียที

“ไม่ว่าจะที่นี่หรือที่ไหน ฉันก็ยังไม่อยากตายก่อนวัยอันควรหรอกคะ ฉันอยากมีชีวิตยืนยาว อยู่จนแก่จนเฒ่า เป็นคุณย่าคุณยายคอยเลี้ยงลูกเลี้ยงหลานอย่างมีความสุข เพราะฉะนั้นฉันจะทำตามที่คุณแนะนำ”

“ผมไม่ได้แนะนำ แต่ผมกำลังสั่งการ รีบเปลี่ยนชุด ผมไม่ชอบพูดซ้ำ”

มุกอันดากลอกตาให้แก่ความช่างสังของเข แต่อย่างไรก็ว่าตามกัน
 ในเมื่อตอนนี่เธอมีทางเลือกอื่นเสียที่ไหน

หญิงสาวลัดเปลี่ยนชุดกับคนที่เขาจัดหามาให้ แม้จะทุลักทุเล แต่
 พวกเขาสามารถสลัดชุดกันได้ในที่ที่สุด ตอนนี่มุกอันดาอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ต
 สีขาวกับกางเกงขาวผ้าลินินสีเปลือกลูกสนแลดูทะมัดทะแมง ส่วนผู้หญิง
 คนนั้นก็สวมชุดราตรีชุดเดิมของเธอเอง พอผ่านการแต่งตัวและทำผม
 ใหม่ ดูผ่านๆ แล้วก็คล้ายตัวเธออยู่ไม่น้อย จนเหล่าลูกน้องของชายคนนั้น
 ยังชมเปาะ

“ดูคล้ายกันมากเลยครับ ทีนี้พวกมันดูออกยากแน่”

“ไม่เห็นแนบเนียนเลย” เธอกล่าวลอยๆ ตั้งใจกระทบกระเทียบคน
 ใจร้าย “ถ้าอยากให้ออกคล้ายกันมากที่สุด นอกจากสลัดชุดแล้วก็ควรจะสลับ
 ทรวนที่มีฉันทออกไปด้วยสิคะ”

“ปากที่พูดไม่หยุดไม่ได้ช่วยให้เปอร์เซ็นต์ในการรอดชีวิตเพิ่มขึ้น”
 เขาว่าเสียงเข้มแล้วคว้าข้อแขนเล็กหีบ ดึงเธอออกจากรถลิมุซันทันที ไม่
 เปิดโอกาสให้เธอประท้วงอีก ดูท่ารถคันนี้จะเป็นเพียงห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า
 เฉพาะกิจ แต่ไม่ใช่พาหนะเดินทางในคราวนี้เป็นแน่

“ฝากทางนี้ด้วย” ชายหนุ่มหันไปสั่งการลูกน้อง เมื่อฝ่ายนั้นรับปาก
 เป็นมั่นเหมาะแล้ว เขาก็ลากมุกอันดาเดินจ้ำอ้าวห่างออกมา ลัดเลาะมายัง
 ที่ดินรกร้างซึ่งมีต้นไม้และหญ้ารกๆ ขึ้นสูงเกือบท่วมศีรษะ บรรยากาศโดย
 รอบเปลี่ยวจนระแวงว่าเขาจะหลอกเธอมาฆ่าทิ้งหรือไม่ แต่สุดท้ายก็เปล่า
 เขาเพียงแต่พาเธอมาขึ้นรถยนต์สีควันบุหรี่ซึ่งจอดแอบอยู่ในแมกไม้บริเวณ
 นั้นเท่านั้น นี่คงจะเป็นแผนการของเขาโดยใช้ผู้หญิงในรถลิมุซันเป็นตัวล่อ
 ส่วนเขาพาเธอแอบออกมาโดยรถอีกคัน

“อ๊วย อย่าดึงแขนฉันอย่างนั้นสิ แขนฉันระบมไปหมดแล้ว แล้วนี่จะ
 พาฉันไปที่ไหน” เธอโอด เพราะตอนนี้แขนขาๆ ของเธอเป็นรอยแดงถึก
 เต็มไปหมด จากแรงกระชากอย่างไม่ปราณีปราคร้าย

“ไปในที่ที่ผมจะสามารถค้นข้อมูลจากคุณได้ โดยไม่มีพวกแมลงหวี่แมลงวันมาก่อความ”

พวกแมลงหวี่แมลงวันที่เขาคงหมายถึงพวกคนร้ายที่จับตัวเธอมาขาย แต่ไอ้สถานที่ซึ่งจะสามารถค้นข้อมูลจากเธอได้มันคือที่ใดกันล่ะ ยังไม่ทันถามก็ถูกชายหนุ่มตักคอเสียแล้ว

“อย่าเพิ่งถาม รีบเข้าไปนั่งในรถ!”

“พูดดีๆ ก็ได้ ไม่เห็นต้องทำเป็นข่ม” หญิงสาวค่อนข้างอดอย่างหมั่นไส้ก่อนจะก้าวขึ้นรถยนต์ แม่ไม่ได้ใหญ่โตอย่างรถลีมูซีนคันเมื่อครู่ แต่ก็ถือว่ารถคันนี้หรูใช้เล่น ราคาน่าจะราวๆ แปดหลักเป็นอย่างต่ำ พอนึกถึงราคาแล้วก็ทำให้คนที่ใช้ชีวิตธรรมดาๆ มาตลอดอย่างเธอรู้สึกเกร็ง ด้วยความที่คราวนี้ไม่ได้ถูกผลักเข้ามาแบบไม่ทันตั้งตัวอย่างตอนที่ต้องขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้าบนรถลีมูซีน เธอจึงก้าวขึ้นรถเองอย่างระมัดระวัง ราวกับกลัวว่ามันจะเป็นรอยหรือเสียหายได้หากเธอทำอะไรพลาดไปเพียงนิด อากัปกริยาเก๋ๆ กังๆ ของเธอคงขัดตาเขามากจนต้องโน้มตัวมากระซอกข้อแขนเล็กเพื่อรับดึงเธอเข้ามานั่งข้างคนขับเสียที

“นี่คุณ ทำไม่ชอบทำรุนแรงกับผู้หญิงน่ะนะ เดี่ยวก็เคঁคอค เดี่ยวก็กระซอกแขน รู้จักไหมคำว่า ‘อ่อนโยน’ กับสุภาพสตรีน่ะ ทำอย่างนี้นั้นเจ็บนะ!”

“ก่อนกลายเป็นศพ คุณจะเจ็บกว่านี้อีกหลายเท่า รู้เอาไว้ด้วย คุณผู้หญิง”

คุณผู้หญิงค่อนข้างตาเขียว ในขณะที่ชายหนุ่มเคลื่อนรถจากจุดหลบซ่อนอย่างเร่งร้อน โดยไม่ทิ้งสายตาระวังระไว เพราะไม่อาจทราบได้เลยว่าแผนการสลักตัวลอบจะสำเร็จหรือไม่ หากไม่ ศัตรูก็จะตามมาโจมตีเขาได้ทุกเมื่อ

เหลือเชื่อเลย คนอะไรก็ไม่รู้ ทำทางภายนอกก็ดูดี แต่แท้จริงแล้วปาเถื่อนที่สุด ตายบ้างละ กลายเป็นศพบ้างละ มันเป็นคำพูดที่สุภาพบุรุษควร

พูดกับสุภาพสตรีหรืออย่างไร คนพรรคนี้ต้องไม่ใช่สุภาพบุรุษบลัดดีบูลเล็ตแน่ๆ เธอเอาหัวเป็นประกันเลย!

“ถ้าฉันตาย คุณก็จะไม่ได้รับข้อมูลที่ยากรู้เหมือนกัน คุณควรจะปกป้องฉัน ไม่ใช่เอาแต่ชูฟอยๆ ให้ฉันกลัวอย่างนี้ ว้าย!” พูดยังไม่ทันจบประโยคดีนัก หญิงสาวก็ร้องเสียงหลงเมื่อจู่ๆ ชายหนุ่มก็กอดศีรษะเธอพรวดให้หมอบลงจนคอแทบเคล็ด แต่ไม่มีเวลาโอดโอยด้วยซ้ำ เพราะวินาทีต่อมาท่ากระสุนจากรถยนต์สี่ล้อคันหลังก็พุ่งตรงมาที่รถพวกเธอ หูดหวิดเจาะเข้ากลางกะโหลกเธอไปแบบเส้นยาแดงผ่าแปด

เรื่องที่กำลังเกิดขึ้นขณะนี้ ทั้งเสียงและฉากโล่งๆ เป็นเหมือนความฝัน น่ากลัวหรือไม่ก็ฉากในภาพยนตร์สักเรื่องที่เขาไม่เคยคิดฝันว่า ชีวิตนั้นต้องมาประสบพบเจอเลยสักวินาที

“ยิง...คนพวกนั้นกำลังยิงเราหรือคะ!”

“ใช่ เราเข้าไป พวกมันรู้ตัวแล้ว”

มุกอันดาสะอึก แม้จะไม่ได้ตำหนิตรงๆ แต่เธอก็อดรู้สึกผิดไม่ได้ แผนการของเขาล้มเหลวเพราะเธอหรือเปล่านั้น หากเธอไม่มัวเล่นแงและรีบทำตามที่เขาบอก สถานการณ์อาจไม่เลวร้ายขนาดนี้ก็ได้

“พวกเราจะตายกันแล้วจริงๆ หรือคะ”

“ก็คงเป็นอย่างนั้น ถ้าคุณไม่ได้มากับผม”

เธอไม่รู้ว่านั้นเรียกว่าคำปลอบใจหรือเปล่านั้น หากใช่ ก็คงเป็นคำปลอบใจที่แปลกพิลึก แต่ก็ต้องยอมรับว่าคำกล่าวของเขาทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น เพราะมันทำให้เธอมีความหวังที่จะมีชีวิตรอดอยู่บ้าง

“ฉันจะช่วยอะไรคุณได้บ้างไหมคะ”

เสียงที่อ่อนลงของเธอทำให้ชายหนุ่มแปลกใจ คงไม่นึกว่าสาวเจ้าจะมีมุกนี้ด้วย มุมหน้าเอ็นดูอย่างสาวน้อยผู้สำนึกผิด

“หลังจากผ่านเรื่องนี้ไปได้ ผมต้องให้คุณช่วยแน่ แต่สำหรับตอนนี้...”

เขาชำเลืองมองกระจกส่องหลังเพื่อประเมินระยะติดตาม ดูแล้วคงเหลือทาง

นี้ทางเดียว “ผมยังรับมือคนเดียวไหว”

“แต่พวกเขามีสปีน คุณจะรับมือยังไง หรือว่า...”

และก็เป็นอย่างที่คาดสารถีนุ่มซึกปีนลั่นออกจากใต้ที่นั่งมาถือไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง

“สำหรับอาวุธปีน ไม่ใช่แค่มี แต่ต้องใช้ให้ ‘เป็น’ ด้วย” พูดแล้วก็กระซากล่ำล่องปีนอย่างเตรียมพร้อม ทำทางมันใจกับสิ่งที่จะทำต่อจากนี้มาก “หมอบลงไป อย่าเงยหน้าขึ้นมาจนกว่าผมจะบอก”

คราวนี้มุกอันดาพยักหน้าว่าง่ายกับคำสั่ง

“คะ ว่าแต่คุณจะทำอะไรหรือคะ”

“ทำตามที่คุณร้องขอ”

“เอ๊ะ?”

“คุณอยากให้ผมปกป้องคุณไม่ใช่หรือ” ชายหนุ่มตอบเสียงขรึมเหยียบคันเร่งเสียมิด คงหมายจะสลัดศัตรูให้พ้นด้วยความเร็ว

มุกอันดาเคยคิดว่านั่นคงจะเป็นแผนการของเขา จนกระทั่งเขาหักพวงมาลัยเลี้ยวกลับแบบหักศอกกะทันหัน จนรถหมุนตัวแทบควงสว่างนั้นละ เธอจึงเริ่มเห็นเค้ากลางชวนพวา ท่ามกลางเสียงกรี๊ดร้องลั่นของตัวเอง เธอไม่รู้ว่าเขากำลังจะทำอะไร แต่มันไม่ใช่เรื่องน่ายินดีแน่ เพราะทันทีที่รถกลับมาทรงตัวได้ เขาก็กระแทกคันเร่งอีกครั้งเพื่อจะทะยานรถกลับไปยังทิศทางเดิม ทิศทางที่ฝ่ายศัตรูรออยู่แล้ว!

นี่หรือแผนการของเขา ฟุ้งทะยานไปหาความตายเนี่ยนะ บ้าไปแล้ว!

มุกอันดายกมือขึ้นป้องศีรษะตัวเองด้วยความหวาดกลัว แหกปากกรี๊ดร้องดังลั่นรถ แต่ก็นั่นละ เธอไม่ตาย เพราะในเสี้ยววินาทีที่รถยนต์แล่นสวนกลับไปนั้น ชายหนุ่มก็ลั่นไกสวนออกไปเช่นกัน

ปัง! ปัง! ปัง!

กระสุนพุ่งออกจากถังเพลิง ตรงเข้าจุดตายศัตรูอย่างแม่นยำ รวดเร็ว

นัดต่อกัน คนต่อคน โดยไม่เสียเปล่าสักนัด

สารตีหนุ่มปรายตามองรถยนต์ที่เสียหลักตกไหล่ทางไปแล้วอย่าง
เวทนาลึกลง เป็นอย่างที่คิดไว้ พวกที่ถูกส่งมาคราวนี้ไม่ใช่มือดีที่สุดของแก๊ง
เป็นพวกลักแต่ว่ามีปืน แต่ไม่รู้จักและใช้มัน 'เป็น' จริงๆ ด้วยซ้ำ แต่ก็ถือ
เป็นโชคดีของเขาแล้ว เพราะเขาจะได้ไม่ต้องเสียเวลารับหนานกว่านี้

คนใช้ปืนเป็นหอดมือกลับเข้ามาในรถ ก่อนจะหันมาบอกกับคนข้างๆ
ที่คงจะกริตร้องจนหมดเสียงไปแล้ว

“เรียบร้อยแล้ว เงยหน้าขึ้นได้”

ทว่าต่อให้ได้รับคำสั่งแล้วมุกอันตาก็ยังไม่ยอมเงยหน้าขึ้น เธอพับ
หน้ากับเข่าตัวเองอยู่อย่างนั้น หนึ่งจนผิดสังเกต จนชายหนุ่มต้องเอื้อมมือไป
เขย่า แต่เธอก็ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง มือที่เคยป้องศีรษะตกลงข้างตัวอย่าง
ไร้การควบคุม

ตายแล้วหรือ

แต่เขาก็โล่งใจเมื่อตรวจสอบแล้วพบว่าเธอยังมีลมหายใจ และไม่มี
บาดแผลใดๆ เขาจึงสันนิษฐานว่าที่เธอนิ่งไป คงเพราะตกใจกลัวจนหมดสติ
เท่านั้น แต่เขายังวางใจไม่ได้ เพราะเธอเป็นผู้กุมกุญแจสำคัญของภารกิจ
คงต้องเช็กดูให้แน่ใจอีกหน่อยว่าเธอไม่เป็นอะไรจริงๆ พอลคิดได้อย่างนั้น
หลังจากประสานงานกับลูกน้องที่เหลือจนทราบว่าพวกเขาสามารถเอาตัวรอด
มาได้เช่นกัน ชายหนุ่มจึงรีบต่อสายหา ‘ซาริส’ ผู้ซึ่งเป็นทั้งพี่เขยและนาย
แพทย์ประจำครอบครัว

“ว่าไง พช”

“พีริศ อยู่เวรหรือเปล่าครับวันนี้”

“ออกเวรแล้ว กำลังจะกลับบ้าน มีอะไรหรือเปล่า”

“ผมมีคนไข้มานี้ให้ครับ” พุดพลางชำเลืองมองหญิงสาวซึ่งบัดนี้คอบพับ
คอบอ่อนล้นสติไปแล้ว “อีกประมาณหนึ่งชั่วโมง รีบกวานพีแวงเข้ามาดูคนที่
คฤหาสน์รัตนเดโชได้ไหมครับ ขอความกรุณาด้วย”

“ได้ เดียวพี่เข้าไป”

แม้จะไม่เข้าใจสถานการณ์ แต่พี่เขยก็ตักปากรับคำ ครั้นวางสายแล้ว สารถีนุ่มจึงผ่อนลมหายใจหนัก มือใหญ่เอื้อมปลดหน้ากากที่อำพราง ใบหน้าออก เผยให้เห็นตัวตนและใบหน้าอันงดงามสมบูรณ์แบบ ไม่ใช่ในฐานะนักประมูลมือทองในตลาดมืด แต่ในฐานะทายาทหนุ่มคนโตแห่งแก๊ง ฟอลโค...พชพัชร

จบสิ้นเสียที่กับการกิจคืนนี้ แม้จะจบไม่สวย เพราะทุกอย่างไม่เป็นไปตามแผนการที่วางไว้ แต่ว่าอีกไม่นานเขาจะกอบกู้สถานการณ์ให้กลับมา เข้าที่เข้าทางให้ได้

สำหรับหญิงสาวคนนี้...มุกอันดา

พชพัชรเอื้อมมือไปประคองร่างบอบบางให้เอนพิงผนังเบาด้วย ท่าทางที่สบายมากขึ้น

มาตุกันหน้อยลิวา กุญแจที่เธอรับต่อมาจากจัสมินจะสามารถไขความลับอะไรเกี่ยวกับแก๊งเอเด็นได้บ้าง

การหนีไปของพชพัชรและมุกอันดาไม่ใช่ข่าวดีสำหรับทุกคน เพราะสำหรับแก๊งเอเด็นแล้ว นี่ถือเป็นข่าวร้ายระดับเป็นภัยจนสมาชิกในแก๊งต้องวิ่งวุ่นอลหม่าน

ภายในห้องซึ่งตกแต่งอย่างหรูหราแต่ว่าปิดทึบ ชายสวมหน้ากาก คนหนึ่งนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานในมุมมืด ภาพบนหน้าจอแอลซีดีขนาดใหญ่ บนผนังเพิ่งจะฉายการถ่ายทอดสดการประมูลสินค้าจบลงไปได้ไม่ทันไร ทีมลูกน้องก็เข้ามาในห้องเพื่อรายงานสถานการณ์อย่างร้อนใจ

“นายครับ พวกมันหนีรอดไปได้ คนของเราที่ส่งไปถูกมันจัดการรวด เดียวหมด ไม่เหลือสักคน”

หนีรอดไปได้จริงหรือ...นี่เขาจะประเมินฝีมือพวกมันต่ำเกินไปสินะ

“ปล่อยให้พวกมันหนีไปได้ยังไง แกก็เห็นจากกล้องวงจรปิดแล้วไม่ใช่

หรือ สบายนั้นติดต่อกับมุกอันดาเป็นคนสุดท้าย มีความเป็นไปได้ว่ามันอาจจะ เป็นพวกเดียวกันมาตั้งแต่แรก รวมถึงไอ้คนชนะการประมูลนั้นด้วย”

“ถ้ามันเป็นพวกเดียวกันตั้งแต่แรก ถ้าอย่างนั้นคนที่ขายมุกอันดามา ก็อาจจะรู้เรื่องนี้ด้วยหรือเปล่าครับ”

“แกจะพูดว่าเกลือเป็นหนอนหรือ”

“ใช่ครับ ก็คนที่ขายมุกอันดามาคือเซนเดอร์แก๊งค์เครือข่ายเรานี่เอง ถ้า พวกมันรวมหัวกันมาตั้งแต่แรกล่ะ”

“ก็เป็นไปได้ แต่ฉันยังไม่อยากสรุปอย่างนั้น เซนเดอร์คนนี้ทำงานกับฉันมานาน พิสูจน์ความภักดีมาก็หลายครั้ง แถมเหตุผลที่มันตัดสินใจขายมุกอันดาก็ฟังขึ้นดี ฉันเลยยังไม่ปักใจเชื่อว่ามันทรยศ จับตาดูไปก่อนดีกว่า ถ้ามันทรยศจริง มันต้องโผล่ทางออกมาแน่”

“ครับ”

“ยังไงก็ตามตอนนี้นี่สิ่งที่น่าห่วงก็คือ เราไม่รู้ว่าคนที่แฝงตัวเข้ามาได้ ข้อมูลไปมากน้อยแค่ไหน เราจะปล่อยให้พวกมันส่งต่อข้อมูลลับภายในแก๊งค์ของเราไม่ได้ เพราะถ้าข้อมูลรั่วไหลออกไป ตัวตนจริงของแก๊งค์เราจะถูกเปิดโปง ฉันจะไม่ยอมเสี่ยงกับเรื่องนี้เด็ดขาด”

ปลายนิ้วเรียวยาวดับบุหรีที่ต้นสลับในจานรอง ไม่ใช่เพียงบุหรี แต่ชีวิตของคนที่คิดจะต่อกรกับเขาด้วย

“ถ้าคนที่ได้ตัวมุกอันดาไปมันมีฝีมือขนาดจัดการลูกน้องที่ฉันส่งไปได้ทั้งหมดในคราวเดียว มันต้องไม่ใช่มือสมัครเล่นแน่...” ชายสวมหน้ากาก หรีตามองคลิบจากกล้องหน้ารถของลูกน้องอย่างครุ่นคิด กระสุนเข้าจุดตายแบบแม่นยำราวจับวาง ไม่แม้แต่จะใช้เทคนิคการยิงแบบดับเบิลแท็บ^๑ อย่างที่คนในวงการชอบใช้เลยด้วยซ้ำ ราวกับว่าฝ่ายนั้นมันใจมากกว่ากระสุนที่ลั่น

^๑ การยิงปืนสองนัดซ้อนกันภายในเวลาไม่กี่วินาที ในทางต่อสู้เป็นการเพิ่มโอกาสการยิงพลาด แต่ช่วยหยุดยิงเป้าหมายได้มากขึ้น หากอยู่ในระยะที่เหมาะสม

ออกไปทุกนัดจะไม่มีวันพลาดเป้า จึงไม่จำเป็นต้องยิงเพื่อ สิ่งเหล่านี้เอง ทำให้พอจะคาดคะเนความเป็นไปได้ ออก “ฉันแน่ใจว่ามันต้องเป็นนักแม่นปืนมือเซียนที่มีทักษะสูงมากๆ น่าจะมาจากแก๊งมาเฟียใหญ่สักแก๊ง”

“นักแม่นปืนหรือครับ หรือว่าจะเป็นฝีมือของบลัดดีบูลเล็ต!” ลูกน้องเหลือบตามองเจ้านายอย่างตกใจ “แต่จะเป็นไปได้ยังไง เพราะว่าพวกเราคัดกรองลูกค้าแล้ว ในงานประมูลที่ผ่านมามีลูกค้าที่มีรอยสักบนต้นคอแบบบลัดดีบูลเล็ตสักคน”

พอได้ยินชื่อนี้ ชายคนนั้นก็เสียวริมฝีปากอย่างกระหาย จนเผยให้เห็นรอยสักสีดำรูปงูพันต้นไม้อเล็กๆ บนลีน มันเป็นสัญลักษณ์ของแก๊งเอเดินซึ่งสมาชิกทุกคนต้องมี และสำหรับผู้นำเช่นเขายังต้องมีเป็นพิเศษ เพราะมันบ่งบอกสถานะและอำนาจอันยิ่งใหญ่

เขารู้ว่าบลัดดีบูลเล็ตตามจงล้างจงผลาญเขามาสักพักใหญ่แล้ว ล่าสุดก็ทำลายแก๊งเครือข่ายซึ่งเขาใช้เป็นแก๊งกำบังไปได้อีกแก๊ง เขารู้ว่ามันร้อนใจอยากจะทำลายแก๊งเอเดินเต็มที แต่เขาจะไม่ปล่อยให้มันทำสำเร็จหรอก

“พวกแกนี่เง่าเสียวจริง บลัดดีบูลเล็ตเป็นลูกชายของใคร ตัวมันเองก็เจ้าแผนการไม่ต่างจากพ่อมันหรอก แค่อ่อนรอยสักเป็นเรื่องง่ายแสนง่ายสำหรับมัน แต่ก็นั่นแหละแสบแค่นี้ยังสรุปอะไรไม่ได้ นี่มันอาจใช่หรือไม่ใช่ฝีมือของบลัดดีบูลเล็ตก็ได้ เพราะศัตรูของเราก็มีอยู่รอบด้าน ไม่ได้มีแค่มันคนเดียวเสียด้วย ดังนั้นไปสืบมาให้ได้ก่อนว่าคนที่ประมูลมุกอันดาออกไปเป็นใครกันแน่ เอาเห็บจากกล้องวงจรปิดทุกตัวมาแยกใหม่ให้ละเอียด ฉันว่ามันต้องพลาดทั้งเบาะแสตัวตนจริงของมันไว้บ้างไม่มากก็น้อย”

“ได้ครับ แล้วมุกอันดาล่ะครับ เราต้องตามรอยเธอด้วยไหม”

“ยังไม่ต้อง โอกาสมันน้อยมากจนย้อนรอยตามไปก็เสียเวลา ฉันคิดว่าคนที่ประมูลเธอออกไปคงไม่เสี่ยงปล่อยเธอกลับไปเพนฟานที่เดิมอีก และคงต้องเก็บตัวเธอไว้ใช้ประโยชน์ข้างตัวที่ไหนสักแห่งมากกว่า ดังนั้นตาม

รอยไธ้หนุ่มนี้ก่อน ฉันอยากรู้ว่ามันคือใคร”

“ครับ แล้วถ้าพวกเราพบตัวมัน จะให้จัดการยังไง”

“ถ้ามันไม่ใช่บลัดดีบูลเล็ต นำตัวมันมาให้ฉัน ฉันจะเกลี้ยกล่อมมันเอง เพราะคนเก่งอย่างนี้เหมือนเพชรเม็ดงาม ฆ่าทิ้งก็เสียดาย สู้เก็บไว้ให้เข้าพวกกับเราน่าจะมีประโยชน์มากกว่า”

“แล้วถ้ามันเป็นบลัดดีบูลเล็ต...”

“ถ้าเป็นบลัดดีบูลเล็ต ฆ่ามันทิ้งพร้อมกับมุกอันดา ฉันรู้จักมัน คนอย่างมันเกลี้ยกล่อมให้เข้าพวกไม่ได้อยู่แล้ว โอกาสสำเร็จเป็นศูนย์ ฉะนั้นเก็บมันเสีย เพื่อไม่ให้เสียเวลาและเป็นภัยกับเรา”

“ครับนาย ตามคำบัญชาครับ”

เขาเองก็ได้แต่หวังลึกๆ ว่าศัตรูคราวนี้จะไม่ใช่บลัดดีบูลเล็ต แต่หากใช่ เขาก็ไม่มีทางอื่นนอกเสียจากการกำจัด

“นายครับ งานปาร์ตี้ใกล้จะเริ่มแล้วนะครับ”

เมื่อลูกน้องอีกกลุ่มเดินเข้ามาเรียก ผู้เป็นนายจึงลุกขึ้นจากเก้าอี้ ถอดเสื้อเชิ้ตของตนออก เพื่อผลัดเปลี่ยนเป็นชุดทักซิโด้เตรียมไปงานเลี้ยง เขาก็เหมือนกับคนอื่นๆ ในวงการ หน้าจากเขายังต้องแบกรับธรรมเนียมสังคมเหล่านี้ ต่อให้เกลียดกันเพียงใดแต่ก็ต้องฝืนยิ้มให้ศัตรูในคราบมิตรเช่นนี้จำไป อย่างน้อยก็จนกว่าจะถึงจุดแตกหัก

ใครๆ ต่างก็อยากรู้ว่าตัวตนของหัวหน้าแก๊งอย่างเขาเป็นใคร แต่การเปิดเผยตัวจริงมีราคาที่ต้องจ่ายสูงเกินไป ทั้งยังไม่บันเทิงเท่าที่ควรอีกด้วย เขาจึงพอใจที่จะเร่ร่อนกายไว้แต่เงามืดเช่นนี้ต่อไปมากกว่า

มือใหญ่เอื้อมไปปลดหน้ากากออก เผยให้เห็นใบหน้าแท้จริงซึ่งเปี่ยมไปด้วยพลังแห่งการสังหาร

หลายๆ คนกระหายที่จะกระชากหน้ากากและโค่นล้มแก๊งเอเดินให้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเจ้าบลัดดีบูลเล็ตนั้น โง่มเห็ลือเกิน เพราะมันไม่มีวันทำสำเร็จหรอก...บอกเลยว่าไม่มีวัน!

คนใจดำ

‘น้องมุกคนสวยจะ วางอยู่หรือเปล่า ไปถ่ายเอกสารให้พี่หน่อยสิ’
‘เม้ง’ มัคคุเทศก์รุ่นพี่ร่างยักษ์ฉายา ‘ไอ้เม้งปากหมา’ เกาฟุงกลมๆ ไปพลงชดกาแฟไปพลง แล้วตะโกนให้วามุกอันดาจากอีกฟากหนึ่งของห้องทำงาน และก็เป็นอีกครั้งที่น้องเล็กในแผนกอย่างเธอปฏิเสธไม่ได้ อันที่จริงแล้วเธอก็ไม่คิดจะปฏิเสธตั้งแต่แรกอยู่แล้ว เพราะถือว่าหากไม่เหลือปากว่าแรงอะไร มีสิ่งใดที่เธอสามารถช่วยพี่ร่วมแผนกได้ เธอก็เต็มใจช่วย ต่อให้งานตัวเองล้นมืออยู่แล้ว แต่เพื่อให้งานของบริษัทนำเที่ยว ‘ท็อปทัวร์’ แห่งนี้ขับเคลื่อนไปได้ เธอต้องทำทุกอย่างให้ดีที่สุด ต่อให้มันจะใช้หรือไม่ใช้หน้าที่มัคคุเทศก์อย่างเธอก็ตาม

จริงอยู่พนักงานช่วยเหลืออาจจะแรงกล้า แต่เครื่องถ่ายเอกสารกลับทำงานไม่เต็มประสิทธิภาพเสียอย่างนั้น ถ่ายไปได้ไม่เท่าไรก็ขัดข้องขึ้นมา พ่นกระดาษที่พิมพ์แล้วออกมาไม่หยุดจนมันหล่นกระจายบนพื้นจำนวนมาก บ้าจริง ทำไมช่วยอย่างนี้เนี่ย!

มัคคุเทศก์สาวบ่นในใจ นอกจากวิธีถอดปลั๊กแล้ว จะหยุดเครื่องด้วย

วิธีอื่นก็คงไม่มีปัญญาเพราะมันไม่ฟังคำสั่งเลย สิ่งที่ได้จึงเหลือเพียง วุ่นวายกับการเก็บกระดาดที่เกื่อนอยู่บนพื้น คิดว่าจะไม่มีใครมาช่วยหรือ แสดงความเห็นใจเธอเสียแล้ว แต่วันนี้เธอคงมีโชคอยู่บ้าง เพราะชลธิศเสร็จ จากงานนำเที่ยวลูกทัวร์ชาวฝรั่งเศสที่เชียงใหม่และแวะเข้ามาเคลิียร์เอกสาร ที่ออฟฟิศพอดี ครั้นเห็นสาวรุ่นน้องตกที่นั่งลำบาก เขาก็ไม่รีรอที่จะช่วยเหลือ ด้วยการเข้าไปหยุดเครื่องถ่ายเอกสารอย่างคนเป็นงาน เพราะคงเคยประสบ ปัญหาและซ่อมแซมด้วยตัวเองมาแล้วหลายครั้ง พอหยุดเครื่องได้ เขาก็รีบ มาช่วยมุกอันดาเก็บกระดาดที่หล่นเกื่อนบนพื้นอีกแรง

‘เครื่องถ่ายเอกสารเครื่องนี้มันไม่ค่อยดี รวนมาล้ากหักแล้ว ช่างที่ตาม ไปก็ยังไม่มาซ่อมสักที ระหว่างนี้ถ้าเลี้ยงได้ก็เลี้ยงไปใช้เครื่องอันก่อนนะ’

‘คะ ขอขอบคุณพี่ชุลมากนะคะที่มาช่วยมุก’

ก็ไม่ว่าหน้าของเธอแดงจนอีกฝ่ายสังเกตเห็นหรือเปล่า นัยน์ตาของ ชายหนุ่มจึงไม่เลื่อนไปจากใบหน้าเธอเสียที แต่จะให้ทำอย่างไรได้ละ ก็เธอ อยู่ต่อหน้าผู้ชายที่เธอแอบชอบนี่นา

‘มีอะไรติดหน้ามุกหรือเปล่าคะ’

เธอถามทั้งๆ ที่ใจเต้นไม่เป็นจังหวะ จนกระทั่งเขาใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ด แก้มให้เธอนั่นละ จึงตระหนักว่าหน้าของเธอเบื่อนอยู่จริงด้วย

‘แก้มน้องมุกเบื่อนหมึกพิมพ์’

แก้มนวลใสเปลี่ยนเป็นสีเรื่อจากความเขินอาย รีบกล่าวคำขอบคุณ แล้วก้มหน้างุด เก็บเอกสารต่อ

‘ว่าแต่ใครชี้ให้มาถ่ายเอกสารกันหรือครับ’ เขาถามต่อ อ่านรายละเอียดโปรแกรมทัวร์บนเอกสารซึ่งช่วยเก็บขึ้นมา ‘Datiri Beach Resort นี่งานของไอ้เม้งอีกแล้วใช่ไหม’ หนุ่มรุ่นพี่ทายได้อย่างตรงเผง นี่เป็นงานของ เพื่อนคนหนึ่งซึ่งนั่งโต๊ะติดกับเขานั่นเอง นายมงคลหรือเม้งมักจะทำตัวเป็น หัวโจกคอยกดขี่รุ่นน้องในแผนกเป็นประจำ ซึ่งเขาไม่ชอบใจกับพฤติกรรม นี้จนเคยปรามไปหลายครั้งแล้ว แต่อีกฝ่ายก็รับปากส่งๆ แต่ไม่เคยทำอย่าง

ที่รับปาก

‘ทีหลังน้องมุกไม่ต้องไปช่วยมันทำอีกนะ ครั้งนี้ครั้งสุดท้าย ต่อไปให้มันทำเองเสียบ้าง นิสัยเสีย’

‘ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ไม่ได้เหลือบากว่าแรงอะไร อะไรที่ช่วยได้มุกก็อยากช่วย’

‘ไม่ได้ๆ ใช้น้ำมันซีก็ยจตัวเป็นขน พอช่วยแล้วก็เคยตัว งานน้องมุกก็มีเยอะอยู่แล้ว ถ้ามันแต่ช่วยคนอื่นทำงาน แล้วงานตัวเองจะเสร็จทันเวลาไหม เตี่ยบอสงจะเอาได้นะ เจี้ยงตำแกงๆ อยู่่น’ พอแซวหัวหน้าแผนกแล้วหนุ่มตึกก็ฉีกยิ้มกว้างจนตาหยี ทำให้มุกอันดาต้องหัวเราะตามไปด้วย

ก็จริงที่ว่า ‘เจ็มินนี่’ หัวหน้าแผนกสุดเปรี้ยวที่คอยคุมบังเหียนมัดคุเทศก์ของบริษัทที่อพทัวร์เป็นผู้มีฝีปากคมยิ่งกว่ากรรไกร หากได้ค่าแล้ว รับรองว่าค่าไฟแลบแบบเนียนสตีออปชนิดที่ว่าคนถูกค่าอาจต้องขออนุญาตยื่นใบลาตายแทนที่จะเป็นลาออก

‘เอาอย่างนี้ดีกว่า ถ้าน้องมุกลำบากใจที่จะปฏิเสธ พี่จะไปคุยกับไอ้เม็งให้เอง คราวนี้พี่จะไม่ยอมให้ใครมาเอาเปรียบน้องมุกอีกเด็ดขาด ไม่ต้องเป็นห่วงนะ’

นี่ละเหตุผลที่เธอปลื้มเขา ตั้งแต่วันแรกที่เธอเข้ามาทำงานชลธิศเป็นยังไง ตอนนั้นเขาก็ยังเป็นอย่างนั้น ใจดีและคอยช่วยเหลือเธอมาตลอด ก็ได้แต่หวังว่าสักวันเขาจะเปิดโอกาสให้เธอเป็นมากกว่ารุ่นน้อง เพราะคนแทบทั้งบริษัทรู้เรื่องที่เขาชอบชลธิศกันหมดแล้ว เหลือก็แต่เจ้าตัวนี่ละที่ยังรักษาท่าที มองไม่ออกว่าเขารู้สึกกับเธออย่างไรกันแน่

‘แล้วเรื่องของพ่อน้องมุกละ คีบหน้าไปถึงไหนแล้ว’

ชายหนุ่มเอ่ยถามต่อ เพราะความสนิทชิดเชื้อ เขาจึงเป็นคนเดียวในบริษัทที่ทราบว่ นอกจากงานมัดคุเทศก์แล้ว เธอยังมีงานสำคัญอีกอย่างที่ต้งทำนั่นคือการตามหาบิดา มารดาเธอเสียชีวิตไปตั้งแต่คลอดเธอออกมา แม้จะเติบโตมาด้วยการเลี้ยงดูจากครอบครัวคุณอา แต่เธอก็ยังปรารถนาที่

จะได้พบผู้ให้กำเนิดจริงๆ อยู่ดี เป็นความฝันตั้งแต่จำความได้ พอโตขึ้นมา และมีความสามารถพอจะเลี้ยงดูตนเองได้แล้วจึงเริ่มปฏิบัติกรตามหาบิดา

ภาพของบิดาในความทรงจำเลือกรางเหลือเกิน มีเพียงรูปถ่ายเก่าเก็บใบเดียวที่เธอใช้เป็นเบาะแสในการตามหา เธออยากรู้ว่าเหตุใดบิดาจึงทิ้งเธอไว้โดยไม่เคยหวนกลับมาอีก ท่านยังมีชีวิตอยู่ไหม สบายดีหรือเปล่า มีครอบครัวใหม่แล้วหรือยัง คำตอบจะเป็นแบบใดเธอก็รับได้ทั้งนั้น ขอแค่ได้มีโอกาสรู้ความจริงที่คาใจมาตลอด

‘ยังไม่มีอะไรสืบหน้าเลยคะ’

‘งั้นหรือ ทางพี่ก็ยังไม่มีการสืบหน้าเหมือนกัน แต่ถ้าพี่มีข่าวอะไรเพิ่มเติม พี่จะรีบบอกทันทีนะ’

‘ขอบคุณพี่ชลมามากนะคะที่อุตส่าห์ช่วยเป็นธุระเรื่องตามหาพ่อให้มากขึ้นอีกแรง ฝากบอกพี่แท้ๆ เลย’

‘ฝากบอกอะไรกัน พี่ยินดีช่วยเธอ มีอะไรขาดเหลือก็บอกพี่ได้’

มุกอันดายิ้มปลื้ม หากจะมีอะไรให้เขาช่วยอีกสักอย่าง ก็คงเป็นเรื่องที่อยากให้การรับรู้ความรู้สึกของเธอไว้เสียทีนั่นละ แต่เธอไม่กล้าพอจะร้องขอได้แต่หวังลมๆ แล้งๆ ไปเรื่อย ทว่าวันหนึ่งชลธิศก็เติมเต็มความฝันของเธอ ด้วยการส่งข้อความมานัดพบ ปกติแล้วชลธิศจะไม่นัดเธอก่อน ครั้งนี้เธอจึงอดคิดเข้าข้างตัวเองไม่ได้ว่ารุ่นพี่คงยอมรับรู้ความรู้สึกเธอแล้ว แต่สุดท้ายก็พบว่าเธอเพียงแค่อคิดไปเอง เพราะนอกจากจะไม่ยอมรับรู้ความรู้สึกแล้ว ชลธิศยังเหยียบย่ำน้ำใจเธอด้วยการหลอกเธอมาขายให้คนชั่วพวกนั้นอีก ทำราวกับว่าเธอเป็นสินค้าซึ่งจะเก็บไว้หรือขายต่อก็ได้หากไม่ต้องการ เธอเป็นเจ้าของชีวิตเธอหรืออย่างไรกัน เหตุใดจึงกล้าทำเรื่องเลวทรามเสียสติพรรณนี้นี้ได้!

คงด้วยความโศกเศร้าระคนคับแค้นใจนี้เอง แม้นิยามไม่ได้สติ จิตใต้สำนึกจึงกลั่นออกมาในรูปแบบของความฝัน แต่ในความฝันไม่ได้มีเพียงชลธิศให้เธอระบายอารมณ์ใส่เท่านั้น แต่ยังมีชายหนุ่มอีกคนที่จู่ๆ ก็

บุกรุกเข้ามาถึงในฝันเธอด้วย ในระหว่างที่เธอกำลังตัดพ้อต่อว่าชลธิศอยู่ ชายสวมหน้ากากในชุดทักซิโด้ก็พุ่งพรวดเข้ามาบีบคอเธอ

‘จัสตินอยู่ที่ไหน เธอบอกข้อมูลอะไรกับคุณ บอกผมมาเดี๋ยวนี้!’

มุกอันดากรี๊ด พยายามปกป้องตัวเองสุดฤทธิ์จากการทำร้ายของ สุกภาพบุรุษมาดเถื่อนจนกระทั่งสะดุ้งตื่นขึ้นมา แต่ก็ไม่รู้ว่าจะโล่งใจดีหรือไม่ เพราะทันทีที่ลืมตาขึ้นเธอก็พบว่าตัวเองอยู่ในห้องนอนซึ่งไม่ใช่ห้องของตัวเอง

ที่นี่คือที่ไหนกัน

ดวงตาคู่สวยเหลือบมองสำรวจสถานที่อันไม่คุ้นเคย ภายในห้องถูก ตกแต่งอย่างหรูหราคัมภีร์โทนสีขาและน้ำตาลทอง แม้จะมีผ้าม่านทำจาก กำมะหยี่เนื้อดีรูปปิดรอบห้อง แต่ก็ได้แสงนวลๆ จากโคมไฟคริสตัลระย้าที่แขวนอยู่กลางเพดานเล่นระดับคอยส่องแสง ทำให้เธอพอจะสังเกตเห็นความมีราคาของบรรดาเฟอร์นิเจอร์และข้าวของต่างๆ ได้ ของทุกชิ้นในนั้นล้วนเป็นของราคาแพงชนิดคนไม่ประสาในวงการตกแต่งอย่างเธอยังทราบได้เลยว่า นอกจากเจ้าของบ้านจะมีรสนิยมดีแล้ว ยังต้องร่ำรวยมหาศาลเป็นแน่ ไม่เช่นนั้นคงไม่สามารถเหมิตห้องนอนให้ดูคล้ายสวรรค์บนดินได้

ทว่านั่นก็เป็นคำชื่นชมก่อนที่เธอจะตระหนักว่าข้อมือของตนถูก พันธนาการด้วยกุญแจมือล่ามโยงติดกับโซ่เส้นยาวคล้องโครงหัวเตียงอย่างแน่นหนา ที่เคยชมเชยไปก่อนหน้านี้เธอขอถอนคืนเลยละกัน เพราะที่แห่งนี้ไม่ใช่สวรรค์ มันคืออเวจีสีหวนดิๆ นี่เอง!

มุกอันดาพยายามบิดข้อมือซึ่งถูกมัดติดกับหัวเตียงเหนือศีรษะเพื่อหวังจะหลุดจากพันธนาการนั้นให้ได้แต่ก็ไม่สำเร็จ เพราะไม่ว่าจะอย่างไรเธอก็ไม่อาจปลดกุญแจมือหรือโซ่ที่นั่นออกได้อยู่ดี ยิ่งพยายามก็รังแต่จะทำให้ข้อมือบาดเจ็บจากการถูกเสียดสีของโลหะบาดก็เท่านั้น

“ตันทุริง...ถ้าเป็นผม ผมจะไม่ทำอย่างนั้น เพราะมันเปล่าประโยชน์”

เสียงทุ้มกังวานของใครคนหนึ่งที่ตั้งขึ้นทำให้หญิงสาวซึ่งง่วนกับการ

ปลดกุญแจมือสะดุ้ง คงเพราะก่อนหน้านี้มีวแต่ตื่นตระหนกอยู่จึงไม่ทันสังเกตเห็นว่าบนเก้าอี้หูลุยสีครีมซึ่งตั้งอยู่มุมห้อง มีชายหนุ่มในชุดเสื้อคอเต่าแขนยาวสีดำเนียบกริบคนหนึ่งนั่งไขว่ห้าง ประสานมือวางท่าอยู่บนนั้นด้วย

“คุณเป็นใครกันคะ”

“ไม่ดีกว่าแค่ข้ามคืน คุณก็ลืมผมไปแล้ว”

มุกอันดาขมวดคิ้ว เมื่อลองทบทวนหน้าเสียงของอีกฝ่ายให้ตีอีกครั้งก็พบว่ามันคุ้นหูมาก อย่ายบอกนะว่า...เขาคือชายสวมหน้ากากคนเมื่อคืนนี้ แต่มันจะเป็นไปได้หรือ!

หญิงสาวมองใบหน้าของชายหนุ่ม แม้สีหน้าของเขาจะติดแว่นขีมิไม่เป็นมิตร แต่ต้องยอมรับว่าเครื่องหน้าของเขาสมบูรณ์แบบอย่างร้ายกาจ เพราะเป็นการผสมผสานความคมสันของตะวันตกกับความละมุนละไมของตะวันออกได้อย่างลงตัว ไม่ว่าจะป็นแนวGRAMCOM ชัดสมชายชาติ จมูกโด่ง แนวคิ้วเข้มพอเหมาะ และริมฝีปากที่หยักกำลังดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งนัยน์ตาคมปลาบสีอำพันคู่หนึ่งที่ทำให้เธอหนึ่งค้าง ตกอยู่ในเงาวิ้งค์ไปชั่วขณะ เพราะมันเป็นนัยน์ตาที่เธอไม่เคยพบมาก่อนเลย ดูดูร้ายแต่ในขณะเดียวกันก็มีเสน่ห์ดึงดูดจนยากจะถอนสายตา

“หยุดมองผมแบบนี้ได้แล้ว เพราะผมไม่ใช่สัตว์ในกรงให้คุณมาคอยจ้องมอง”

เจอกับเขาลี แค่นี้ก็ต้องดูใส่!

คำตำหนิจากชายหนุ่มทำให้ผู้ตกอยู่ในเงาวิ้งค์ได้สติ เธอสะบัดหน้าไปมาก่อนถามต่อ

“คุณคือคนที่ประหลาดฉันออกมาหรือคะ”

สังเกตจากน้ำเสียง การใช้คำพูด และแวตาก็เหมือนจะเป็นคนเดียวกัน แต่นัยน์ตาของเขานี้ลึที่ทำให้เธอเริ่มไม่มั่นใจ เพราะจำได้ว่าชายคนเมื่อคืนไม่ได้มีดวงตาสีนี้ หรือเธอจะมองผิดไปเพราะความมืดกันแน่ะ

“ที่ฉันถามเพราะไม่แน่ใจ เมื่อคืนดวงตาของคุณ...” ยังไม่ทันได้ถามอะไรเพิ่ม อีกฝ่ายก็ตัดบทแล้วเดินคุ่มๆ มายืนข้างเตียงเธอ ดูท่าคงรำคาญในความช่างถามของเธอจริงๆ ด้วย

“ดวงตาของผมจะเป็นยังไงไม่ใช่ประเด็น ประเด็นคือคุณพร้อมจะตอบคำถามผมได้หรือยัง”

“คำถามหรือคะ”

“ใช่ เพราะผมพาคุณออกมาแล้วตามที่รับปาก ตอนนี่ถึงตาคุณแลกเปลี่ยน คุณต้องตอบผมมาว่าจัสมินพูดอะไรกับคุณ ผมแน่ใจว่ามันต้องเป็นข้อมูลสุดท้ายที่เธอทิ้งไว้ให้ผม รีบส่งมันมา เพราะคุณไม่มีสิทธิ์ยึดครองข้อมูลไว้นานกว่านี้”

พอได้ฟังคำกล่าวแล้วมุกอันดาก็ถึงบางอ้อ เขาคือชายสวมหน้ากากคนเมื่อคืนจริงๆ นั่นละ เพราะมีแต่เขาคนเดียวที่หมกมุ่นอยู่กับจัสมินและข้อมูลอะไรนั่น แต่เขามีสิทธิ์อะไรมามัดเธอไว้กับเตียงเช่นนี้ ป่าเถื่อนที่สุด!

“คุณพาฉันออกมาจากที่นั่นก็จริง แต่คุณไม่มีสิทธิ์กักตัวฉันไว้ ปลอดภัยเมื่อให้ฉันก่อน แล้วเราจะได้แลกเปลี่ยนกัน ฉันจะบอกทุกอย่างที่คุณอยากรู้”

“เกรงว่าคุณไม่อยู่ในสภาพที่จะต่อรองได้” เขาว่าเสียงขรึม ก่อนจะชูกุญแจดอกเล็กในมือขึ้นให้เธอเห็นชัดๆ

“กุญแจนั้น อย่าบอกนะว่า...”

“ถูกแล้ว มันคือกุญแจที่จะช่วยไขอิสรภาพของคุณไง อยากได้ไหม”

“อยากได้ค่ะ” คนติดอยู่ในพันธนาการพยักหน้า แต่ก็เหมือนแกล้ง เพราะเขาตั้งทำขึ้นมันมาตรงหน้าเธอชั่ววินาทีคล้ายอยากจะทำให้เธอคว่ำไว้ แต่สุดท้ายก็ดึงกุญแจกลับไปต่อหน้าต่อตาอย่างผู้ถือไพ่เหนือกว่า ปล่อยให้เธอมองตามตาละห้อย

“ถ้าอยากได้ก็เลิกทำมาก ผมให้เวลาคุณสองนาที คุณต้องบอกข้อมูลที่จัสมินทิ้งไว้มาให้หมด ไม่อย่างนั้นก็อย่าหวังจะได้กุญแจดอกนี้ไป!” ชาย

หนุ่มปิดท้ายประโยคอย่างดุดัน ทำเอาคนถูกหาว่าทำมากถึงกับนั่งอึ้ง ยังไม่ทันได้ตอบอะไรสักคำ ชายอีกคนก็โผล่เข้ามาในห้องเสียก่อน

“อย่าเพิ่งคาดคั้นเธอมากนักสิ พช เธอเพิ่งจะฟื้นขึ้นมาแท้ๆ”

เจ้าของเสียงหนุ่มน่าฟังเป็นชายหนุ่มรูปร่างหน้าตาดี มีมาดเป็นผู้ใหญ่ เขาสวมแว่นตาทรงสี่เหลี่ยมสีน้ำตาลเข้มเข้ากับสีตาของเขา แม้จะดูอายุมากกว่าคนที่ซู้ออกๆ อยู่ตอนนี้หลายปี และเธอก็เพิ่งจะเคยพบเขาเป็นครั้งแรก แต่เธอกลับรู้สึกว่าเขาเป็นคนที่น่าสนทนากว่ามากว่าเป็นไหนๆ เพราะอย่างน้อยเขาก็รู้จักยิ้มแย้มและมีสายตาดูที่เมตตามากกว่า ไม่เหมือนใครบางคนที่ชอบทำหน้าขมขื่นแถมยังมองเธอด้วยสายตาโหดๆ ตลอดเวลาว่าแต่ที่นั่นที่โน่นกัน เหตุใดจึงมีแต่คนหล่อโผล่มาทำไมไม่หยุดหย่อนล่ะเนี่ย!

“ผมนึกว่าพีรศกลับไปแล้วเสียอีก”

คนถูกเรียกว่า ‘พีรศ’ ชูกระเป๋ายาให้อีกฝ่ายดู

“ยังไม่กลับ พีรศตรวจติดตามผู้หญิงของพชก่อนไง”

“เธอไม่ใช่ผู้หญิง ‘ของ’ ผมครับ”

เมื่อเห็นคนถูกเขวระบายนลมหายใจออกมา ผู้มาใหม่ก็หัวเราะแล้วเดินไปลากเก้าอี้มานั่งลงข้างเตียง ก่อนจะหยิบสเต็ตโทสโคปหรือที่ภาษาชาวบ้านเรียกว่าหูฟังแพทย์จากในกล่องยามาเสียบหูตนอย่างเตรียมพร้อม

“พี่ขอเวลาตรวจคนไข้หน่อย” เขาบอกหนุ่มรุ่นน้อง ก่อนจะหันมายิ้มละไมให้คนที่อยู่บนเตียง “ผมชื่อซาริสครับ เป็นหมอ เพื่อให้แน่ใจว่าคุณไม่เป็นไรแล้วจริงๆ ผมขออนุญาตตรวจอาการคุณได้หรือเปล่า”

มุกอันดาเองก็จับต้นชนปลายเรื่องราวไม่ถูก แต่ในเมื่อเขาไม่ได้ดูเป็นพิษเป็นภัยอะไร เธอจึงพยักหน้า เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว แพทย์หนุ่มจึงลงมือปฏิบัติหน้าที่ เขาใช้สเต็ตโทสโคปวางทาบจุดต่างๆ บนอกคนไข้อย่างชำนาญ

“หัวใจเต้นปกติดีนะครับ ตอนนี้อยู่ที่ห้องฉุกเฉินหน้าอกหรือ

หายใจลำบากบ้างไหม”

“ไม่ค่ะ แค่อารู้สึกเปลี่ยวๆ” เธอตอบตามตรง นึกถึงเหตุการณ์ที่ว้ายร้ายพวกนั้นคิดയാေးอะไรสักอย่างทำให้เธอหมดสติแล้วก็ยังสงสัยไม่หาย จึงต้องสอบถามออกไป ซึ่งก็ได้รับคำตอบกลับมา

“เท่าที่สังเกตอาการและฟังจากคำบอกเล่าแล้ว ผมคิดว่ายาที่คนพวกนั้นใช้กับคุณน่าจะเป็นมิดาโซแล็ม”

“มันคืออะไรหรือคะ”

“เป็นกลุ่มยาระงับประสาทและยานอนหลับประเภทหนึ่ง ปกติมันเป็นยาควบคุมที่ต้องให้แพทย์เป็นผู้สั่งจ่าย แต่สำหรับตลาดมืดที่ซื้อขายกันได้ แม้กระทั่งชีวิตมนุษย์ แค่ยาตัวเดียวไม่ใช่เรื่องยากสำหรับพวกเขาที่จะหาซื้อมาใช้เหมือนกัน เอาละ ระบายน้ำปากหน่อยครับ” แพทย์หนุ่มอธิบายเสร็จก็หยิบไฟฉายอันเล็กจากในกล่องมาตรวจต่อ “โอเค คอไม่บวม ลิ้นไม่บวม โชคดีที่ไม่พบอาการข้างเคียงที่รุนแรงจากยา พักอีกสักหน่อยก็ไม่น่าเป็นอะไรแล้ว ส่วนแผนบนมือของคุณ ผมทำแผลให้เรียบร้อยแล้ว”

“ขอบคุณนะคะ”

ซาริตพยักหน้ายิ้มๆ เมื่อเสร็จภารกิจแล้วเขาจึงเก็บอุปกรณ์เข้ากระเป๋า แล้วเตรียมจะออกไปจากห้อง พอเห็นว่าโอกาสในการออกไปจากที่นี่กำลังจะหายวับไป มุกอันดาจึงร้องเรียกนายแพทย์ไว้ โดยรวมแล้วเขาก็ดูเป็นคนดีและคงจะสนิทสนมกับคุณสุภาพบุรุษมาแต่เดิมนั้น คงจะไม่เป็นไรหรอก หากเธอจะขอความช่วยเหลือจากเขา

“เดี๋ยวก่อนค่ะ คุณหมอ ก่อนจะไปรบกวนช่วยเกลี้ยกล่อมให้ผู้ชายใจดำคนนั้นปล่อยฉันก่อนได้ไหม”

พอได้ยินคำว่า ‘ผู้ชายใจดำ’ ซาริตก็หลุดหัวเราะ ก่อนจะหันไปเข้าผู้สมัครดีเป็นน้องชายของภรรยา

“อะไรกัน อยู่ด้วยกันสองต่อสองมาทั้งคืนแท้ๆ นี่ยังไม่ได้นะนำตัวให้เธอรู้จักอย่างเป็นทางการอีกหรือ พช”

คนที่ถูกเรียกว่า ‘พช’ ไม่ยอมตอบอะไร เขาปรายตามองเธอด้วยสายตาเรียบนิ่ง คงกำลังคิดว่าเขาไม่มีความจำเป็นอะไรที่ต้องแนะนำตัวให้เธอรู้จัก พอเห็นท่าที่อย่างนั้นแพทย์หนุ่มจึงส่ายหน้า รีบทำหน้าที่คนกลางช่วยแนะนำตัวให้แทน คงหวังให้บรรยากาศสนทนาอึดอัดระหว่างคู่นุ่มสาวสลายไป

“ผู้ชายใจดำคนนี่ชื่อพชพัชรครับ เรียกสั้นๆ ว่าพชก็ได้”

“พชหรือคะ”

“ใช่ครับ เขาเป็นคนพาคุณมาที่นี่และอยู่เฝ้าคุณทั้งคืน ไม่รู้ว่าเพราะใจร้อนอยากได้ข้อมูล กลัวคนถือข้อมูลจะเตลิดหาย หรือที่จริงแล้วเพราะเป็นห่วงคุณก็ไม่ทราบ”

“แค่เพราะสองอย่างแรกเท่านั้นครับ พีริค” พชพัชรโพล่งขัดขึ้นทันที ทำเอาซาริตหัวเราะหึๆ ก่อนจะหันมาสนทนากับหญิงสาวอีกครั้ง

“ต้องขอโทษแทนพชด้วยครับ ถึงจะปากแข็งไปบ้าง แต่สุขภาพบุรุษแห่งแก๊งฟอลโคคนนี่ไม่ใช่คนใจดำอย่างที่คุณคิด เพราะอย่างน้อยเขาก็เป็นคนที่อยากให้คุณฟื้นขึ้นมาที่สุด ดังนั้นไม่ต้องกลัวไปหรอกนะ คุณแค่ให้ข้อมูลที่เขากำลังต้องการ และเมื่อทุกอย่างเรียบร้อย ผมแน่ใจว่าเขาจะปล่อยคุณไปแน่นอน”

มุกอันดานิ่งค้างเมื่อได้ฟัง นั่นคือคำปฏิเสศที่จะช่วยเหลือเธอแบบสุขภาพีไซ้หม และก็ใช่จริงเสียด้วยเมื่อแพทย์หนุ่มขอตัวออกไปจากห้องในเวลาต่อมา ทำให้เธอต้องเผชิญหน้ากับสุขภาพบุรุษแห่งแก๊งฟอลโคอะไรนั้นโดยลำพังอีกครั้ง

“ทีนี้เรามาต่อเรื่องของเรากันดีกว่า”

เชื่อได้เลยว่าหากใครผ่านมาและบังเอิญได้ยินประโยคนี้เข้าคงต้องเข้าใจผิดเป็นแน่ เพราะคงมีเพียงพวกเธอสองคนเท่านั้นที่รู้ว่า ‘เรื่องของเร’ มันคืออะไร มันไม่ใช่ประโยคหวานซึ้งกริ๊ด แต่เป็นประโยคข่มขู่ดีๆ นี่เองให้ตายสิ...เธอไม่มีทางเลือกอื่นแล้วไซ้หม

“สัญญาจะคะว่าถ้าฉันบอกคุณทุกอย่างแล้ว คุณจะปล่อยฉันไป”

ชายหนุ่มมองเธอด้วยสายตาดันตรวย รวากับกำลังคิดว่าเธอช่างหาญกล้ามีชื่อแม้กับเขา ถึงอย่างนั้นเขาก็พยักหน้าตกลง

“ผมรักษาสัจจะเสมอ คุณไม่ต้องกังวล”

พอได้รับการยืนยัน มุกอันดาจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เขาฟัง เริ่มตั้งแต่เธอถูกคนพวกนั้นลักพาตัวมา เธอพยายามหนีจากที่คุมขังจนมาเจอกับหญิงปริศนาที่ชื่อจัสมินซึ่งแนะนำให้เธอไปหาสุภาพบุรุษที่ใช้โคตเหมว่า ‘บัลดีบูลเล็ท’

“เธอบอกกับฉันว่าถ้าอยากหนีให้ไปตามหาบัลดีบูลเล็ท จากนั้นเธอก็พูดอะไรแปลกๆ ออกมา เป็นประโยคที่คล้ายๆ รหัส”

“รหัสหรือ”

“อะ เธอพูดว่าโคตเรต คุณเข้าใจความหมายไหม”

เมื่อได้ยินคำว่า ‘โคตเรต’ นัยน์ตาของชายหนุ่มพลันกระตุกดูบ คิดอยู่แล้วเชื่อว่าครั้งนี้แผนการไม่เป็นไปตามที่วางไว้ แต่ก็ไม่คิดว่ามันจะเลวร้ายถึงขั้นจะต้องใช้โคตจุกเงินสุดท้ายนี้ได้ แปลความได้ว่าจัสมินคงเข้าตาจนแล้วจริงๆ ตอนนี้อะไรที่เธอจะรอดชีวิตแทบเป็นศูนย์

“เข้าใจ แต่ต่อจากคำว่าโคตเรตมันมีรหัสตัวเลขต่อจากนั้น ทำไมคุณถึงไม่บอกผมมาให้หมด ต้องการอะไร”

ผู้ชายคนนั้นฉลาดหลักแหลมกว่าที่เธอคิดไว้เสียอีก หากจะถามว่าเธอต้องการอะไร ก็คงเป็นเรื่องที่เธอยังไม่รู้เลยว่าเขาคือบัลดีบูลเล็ทตัวจริงหรือไม่ แล้วอย่างนี้เธอจะไวใจเขาได้มากน้อยแค่ไหน

“ผู้หญิงที่ชื่อจัสมินย้ำนักหนาว่าอย่าให้คนอื่นนอกจากบัลดีบูลเล็ทได้ตัวฉันไปเด็ดขาด ถ้าเธอพูดขนาดนี้แสดงว่าข้อมูลที่คุณได้รับมานั้นสำคัญมาก ฉะนั้นมันคงจะไม่ดีแน่ถ้าฉันมอบข้อมูลนี้ให้คนอื่นสุมสี่สุมห้าโดยที่ไม่ตรวจสอบก่อน ใครจะรู้ล่ะว่าจะเกิดผลเสียอะไรตามมาบ้าง”

“แล้วยังไง คุณจะบอกว่าผมไม่ใช่บัลดีบูลเล็ทตัวจริงนี้หรือ”

“ฉันไม่ได้บอกว่าคุณไม่ใช่ แต่ฉันแค่ไม่แน่ใจ ฉันจะรู้ได้ยังไงล่ะว่า คุณคือตัวจริงหรือเปล่า ในเมื่อคุณไม่ใช่คนเดียวที่สวมทักษิโศลิตำกับ หน้ากากสีแดงเสียน้อย ยังมีผู้ชายอีกคนที่สวมชุดแบบเดียวกับคุณเบ๊ียบเลย”

พชพัชรหลับตาลง ผ่อนลมหายใจอย่างเอือมระอา นี่เขาต้องเสียเวลากับเรื่องนี้ไปอีกนานแค่ไหนกัน

“อย่าไปสนใจเจ้าหมอนั้น ผมคือบ๊อดดี้บูลเล็ต ทุกคนเรียกผมแบบนั้น”

แต่ต่อให้ย่ำแล้ว หญิงสาวก็ยังสงสัยไม่เลิกอยู่ดี

“แค่ลมปากใครๆ ก็พูดได้ ไหนล่ะข้อพิสูจน์ว่าคุณคือบ๊อดดี้บูลเล็ตตัวจริง”

มุกอันตานึกอยากจะถอนคำพูดตัวเองเสียเดี๋ยวนี้ แต่ไม่ทันกาลแล้ว เพราะทันทีที่ถามหาข้อพิสูจน์ ชายหนุ่มก็ยกปืนพกซึ่งเห็บอยู่ที่ขอบกางเกงด้านหลังเล็งมายังเธอแบบไม่ลังเล

“แบบนี้ถือเป็นข้อพิสูจน์ได้ไหม”

มุกอันตาเบิกตาโพลงอย่างตกใจสุดขีด มันเกิดขึ้นเร็วมากจนตั้งตัวไม่ติด ไม่ทันส่งเสียงร้องด้วยซ้ำ แค่อันตาเห็นว่าที่นั่นกระสุนจากปลายกระบอกปืนก็บึ่งเสียดสีพุ่งตรงมาหารัวเร็วหลายนัด มันเฉียดผ่านร่างของเธอไปแบบเสียนยาแดงผ่าแปด ก่อนเจาะเข้าที่หัวเตียงนุกำมะหยี่อย่างดีทางด้านหลังของเธอแบบจิงๆ จนใส่ด้านในทะลักรอกออกมาเป็นรูเป็นร่างตามแนวสรีระของหญิงสาวอย่างถอดแบบมาเป๊ะ

“นี่คุณ...!” หญิงสาวเหลียวมองรอยกระสุนทางด้านหลังแล้วพูดปากคอสั่น รู้สึกคล้ายจะเป็นลมเสียให้ได้ “คุณทำอะไร จะฆ่ากันหรือไง!”

“คุณอยากได้ข้อพิสูจน์ไม่ใช่หรือ ผมก็ทำให้ดูแล้ว” เขากล่าวหน้าตาย ก่อนจะเห็บปืนก็บึ่งเข้าที่อย่างคล่องแคล่ว “อีกร้อยอย่างเข้าใจผิดว่าผมคิดจะฆ่าคุณ เพราะถ้าผมคิดจะทำจริง คุณตายตั้งแต่นัดแรก ตั้งแต่ลงมือมา

ผมยังไม่เคยพลาดเป้า และนั่นละเหตุผลที่คนในวงการเรียกผมว่าบลัดดี บูลเลิศ ผมสามารถดับลมหายใจเป้าหมายได้ด้วยกระสุนเพียงนัดเดียว”

มุกอันดาอ้าปากค้าง แทบพูดอะไรไม่ออก นี่เธอกำลังพัวพันกับอะไร อยู่กันแน่ หรือเขาก็เป็นเหมือนกับคนพวกนั้นด้วย เป็นส่วนหนึ่งของแก๊ง อะไรสักอย่าง ร่างกายอยู่ในโลกมีดอีกใบซึ่งทุกคนเรียกขานกันว่า ‘มาเฟีย’ คงใช่แน่ ดูจากวิธีซึ่งเขาใช้รับมือตอนถูกไล่กราดยิงนั่นสิ ยังไม่นับรวมเรื่อง โหดร้ายต่างๆ นานาที่เขาสามารถพูดและทำมันได้โดยไม่รู้สึกกลัวสักด้วย ทุกสิ่งชี้ชัดว่าเขาต้องเป็นพวกมาเฟียอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ถึงจะรู้แล้วเธอ จะทำอะไรเขาได้ละ ยิ่งรู้ก็ยิ่งผวาจนปรารถนาที่จะไปให้พ้นๆ โดยเร็วที่สุด เสียมากกว่า

“โอเค ฉันยอมเชื่อแล้วว่าคุณคือบลัดดีบูลเลิศตัวจริง” หญิงสาวยอม แพ้ หากเธอยังไม่ยอมเชื่ออีก มีหวังคราวนี้เธอคงได้โดนยิงพรุนไปทั้งร่าง แน่ “ฉันจะบอกทุกอย่างที่จัสมินบอกกับฉัน พอใจหรือยังคะ”

“พอใจหรือไม่ ผมต้องฟังข้อมูลที่คุณจะให้ก่อน”

มุกอันดาถอนหายใจ ก่อนจะสบตาเขานิ่งและจริงจัง

“9-3 ค่ะ”

“9-3?”

“ใช่ค่ะ มันคือเลขรหัสตัวสุดท้ายที่จัสมินบอกกับฉัน ฉันจำได้แม่นยำ เลยละ เธอพูดว่าโคดเรด 9-3”

พอได้ฟังอย่างนั้นพชพัชร์ก็นิ่งไป คงจะกำลังครุ่นคิดเรื่องรหัสอยู่ และเพียงไม่กี่วินาทีเขาก็พยักหน้า

“เข้าใจแล้ว เธอพูดกับคุณแค่นี้ใช่ไหม”

“แค่นี้ค่ะ” ก็ว่าจะไม่สอดรู้แล้ว แต่รหัสที่ว่าก็ทำให้เธอนึกสงสัยจน ปลั่งปากถามออกไป “มันแปลว่าอะไรหรือ แล้วรหัสนี้มันเกี่ยวข้องกับ คนร้ายที่ลักพาตัวฉันมาชายหรือเปล่า พวกมันเป็นใคร ต้องการอะไร”

“คนที่จับตัวคุณมาคือแก๊งเอเต็น เป็นแก๊งค้ำมนุษย์ที่ขายมนุษย์ไป

เป็นทาสหรือเป็นอะไรอย่างอื่นให้กับพวกเศรษฐี ส่วนเรื่องรหัสลับไม่ใช่เรื่องที่คุณต้องรู้ ตอนนี้หมดหน้าที่ของคุณแล้ว คุณไปจากที่นี่ได้ ขอคุณสำหรับความร่วมมือ" มาเพียหนุ่มตัดบท ก่อนจะล้วงปืนออกมาอีกครั้ง คราวนี้ใช้มันยิงใส่ที่ลำกับโครงหัวเตียงจนมันขาดกระเด็น ช่วยปลดปล่อยผู้ถูกพันธนาการให้เป็นอิสระ แต่จะเรียกว่าอิสระก็คงเรียกได้ไม่เต็มปาก เพราะแม้จะหลุดจากหัวเตียงแล้ว แต่ข้อมือทั้งสองข้างของเธอก็ยังถูกมัดติดกับกุญแจมืออยู่ดี เธอต้องการกุญแจที่จะไขมัน พอคิดได้อย่างนั้นก่อนที่ชายหนุ่มจะก้าวออกจากห้อง หญิงสาวจึงปีนลงจากเตียงอย่างทุลักทุเลและวิ่งไปขวางเขาไว้

“มือฉันยังติดกุญแจมืออยู่เลย ถ้าไม่ช่วยยิงให้มันขาด ก็ขอกุญแจดอกนั้นให้ฉันเถอะ” พูดแล้วก็ยื่นมือมาตรงหน้าอย่างรอคอย

“กุญแจดอกนั้นนะหรือ” พชพัชรรู้ออกเสียงขึ้นมา ในขณะที่สาวเจ้าพยักหน้าเร็ว ๆ

“ใช่ค่ะ ขอกุญแจให้ฉันตามที่รับปากด้วย เพราะฉันบอกทุกอย่างกับคุณไปหมดแล้ว”

แต่แทนที่เธอจะให้กุญแจเธอตามที่รับปาก เขากลับทำให้เธอตะลึงงันด้วยการเดินคุ่ม ๆ ไปเปิดหน้าต่างและขว้างกุญแจดอกนั้นออกไปข้างนอกหน้าต่างเฉย!

มุกอันดาหวีดร้องลั่น ตะเกียกตะกายไปเกาะขอบหน้าต่าง เพราะความหวังในการปลดพันธนาการหายวับไปต่อหน้าต่อตา ครั้นพอเธอหันขวับมาถามว่าเขาทำเช่นนี้ทำไม เขาก็ตอบกลับมาหนึ่งว่ากำลังรักษาสังขีจะที่เคยให้ไว้

“ก่อนหน้านี้นี้ผมบอกกับคุณไว้ว่ายังไง ผมให้เวลาคุณสองนาทีก่อนในการตอบคำถามของผม น่าเสียดายที่ตอนนี้มันเลยสองนาทีก่อนแล้ว ฉะนั้นกุญแจดอกนั้นจึงไม่ใช่ของคุณอีกต่อไป”

“เดี๋ยวสิ คุณทำอย่างนี้ไม่ได้นะ!”

“ตอนนี้ผมได้ทุกอย่างที่ต้องการแล้ว ดังนั้นเชิญคุณออกไปจากที่นี่ได้...ถ้ามีปัญญามากพอ” พชพัชรกล่าวทิ้งท้ายเป็นเชิงไล่และปรามาสคนหมดประโยชน์ทั้งหลายๆ ก่อนจะก้าวฉับออกไปจากห้องโดยไม่แม้แต่จะเหลียวมองเธอเป็นครั้งที่สอง ทิ้งให้สาวเจ้ายืนเหวอพร้อมทั้งพันธุนาการที่ข้อมืออยู่อย่างนั้น ความรู้สึกกรุ่นๆ พลุ่งขึ้นมาในอก

บ้าที่สุด! คนอะไร หน้าตากับเทพบุตร แต่ใจนี่สูรชัดๆ ภาวนาให้นี่เป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่เธอจะได้เจอคนใจดำอย่างเขาก็แล้วกัน!